

ଝୁମୁକା

Sheper of we

ଲେଖକ ଓ ପ୍ରକାଶକ : ସ୍ୱମକୃଷ୍ଣ ନନ୍ଦ ସଂସାର ପ୍ରେସ କର୍ଚନ-୯

ମୁ ଦ୍ରକ : ଶ୍ରା ବଶ୍ୱଜାବନ ମିଶ୍ର ସଂସାର ପ୍ରେସ କଃକ-୯

ପର୍ବଭିତ ନୂତନ ଫୟର୍ଣ ୧୯୮°

प्रूस: १४ हजा

ରୁମିକା

ଏହ୍ନ ପ୍ରୟୁକରେ ଥିବା ଅଧିକାଂଶ କବତା ପ୍ରାଥମିକ ଶ୍ରେଣୀର ପାଠ୍ୟପୁ ସ୍ତକମାନଙ୍କରେ ୧୯୩୫ ଠାରୁ ୧୯୬° ମସିହା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲି ଏକ ଅବଶିଷ୍ଟ କବତା 'ଶିଶୁଲେଖା', 'ମନପବନ', 'ମୋଦେଣ', 'ଫ୍ସାର', 'ଗୌରବ' ପ୍ରଭୃତ ବଭ୍ଲ ଶିଶୁ ପର୍ବିକାରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଥିଲ୍ । ପାଠ୍ୟପୁୟକଗୁଡ଼କର କାଖପୁକରଣ ପଃର ସେଥିରେ ପ୍ରକାଶିତ କବତାଗୁଡ଼କ ଆଡ଼ କେଉଁଠାରେ ପଡ଼ିବାକୁ ମିଳଲ୍ ନାହାଁ । ତେଣୁ ସେଗୁଡ଼କୁ ଏକବ କର ପ୍ରକାଶ କଶ୍ବାପାଇଁ କେତେକ ସହୁଦ୍ୱପ ପାଠକ ମୋତେ ଅନୁସ୍କେଧ କର୍ଥ୍ୟଲ । ୧୯୬୫ରେ 'ଝୁମୁକା' ନାମ ଦେଇ ମୁଁ ଏହ କବତା ଫ୍ରକନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ପ୍ରକାଶ କର୍ଥ୍ୟ । ସୁଖର୍ କଥା, ଓଡ଼ଶା ସାହ୍ରତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ଏହାକୁ ୧୯୭୪, ୧୯୭୫ ଓ ୧୯୬୬ ବର୍ଷ ମଧର ପ୍ରକାଶିତ ଶିଶୁପୁସ୍ତକ ମଧ୍ୟର ଶ୍ରେଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ ବଦର ଏ ବର୍ଷ ପୁରଷ୍ଟ୍ର କରିଅଛନ୍ତ । ଏହାଫକରେ 'ଝୁମୁକା'ର ଏହ ପର୍ବଦ୍ଧିତ ନ୍ତନ ଫ୍ୟରଣର ପ୍ରକାଶ ସନ୍ନବ ହୋଇପାର୍ଛ ।

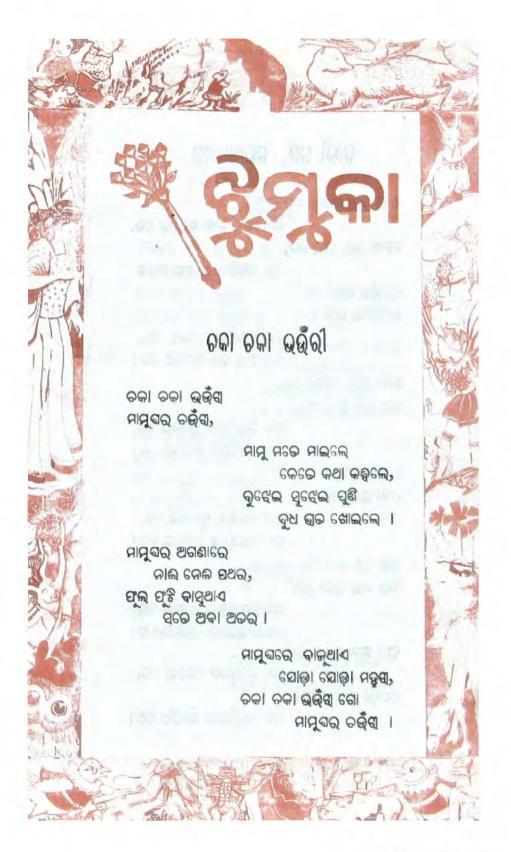
କ୍ରୋଗୁଡ଼କୁ ସାବଲ୍ଲ କର୍ବାପାଇଁ ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ମୂଳ ରଚନାରେ ସାମାନ୍ୟ ପର୍ବର୍ତ୍ତନ କର୍ପାଇଛୁ । ପ୍ରକାଶିତ କର୍ବତାଗୁଡ଼କର ମୋଟ ଫ୍ଟ୍ୟା ୧°୭; ଗ୍ରବ ଓ ବ୍ୟପ୍ନବ୍ୟୁ ବର୍ଦ୍ଦର କର୍ଚ୍ଚ ସେଗୁଡ଼କୁ ସ୍ତୀରେ ଦ୍ୱଆଯାଇଥିବା ୮୫ ବ୍ରଗରେ ଖୋଚ ନେବାକୁ ଅନୁର୍ଗ୍ଧ ।

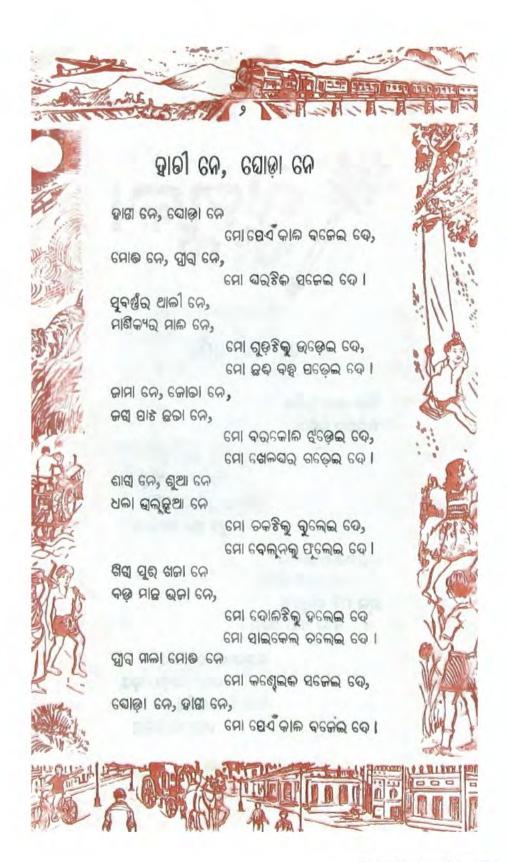
ରା ୨୫ । ୨ । ୧୯୮୦

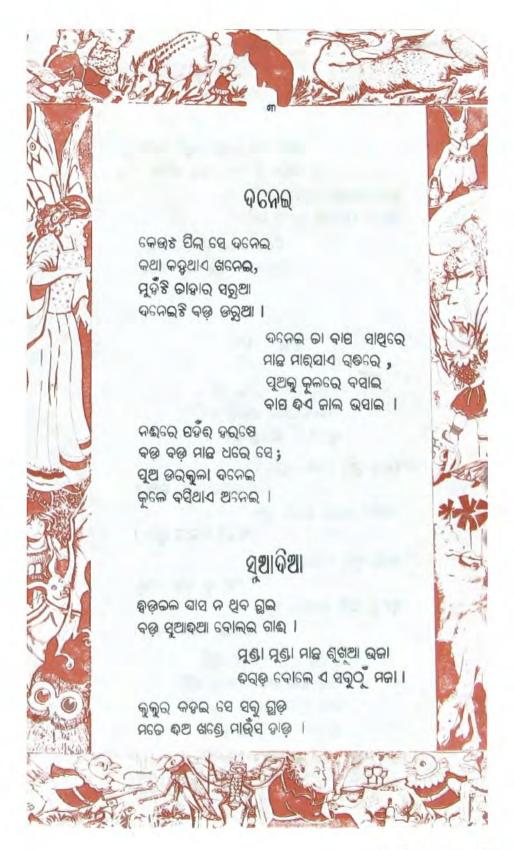
ଲେଖକ

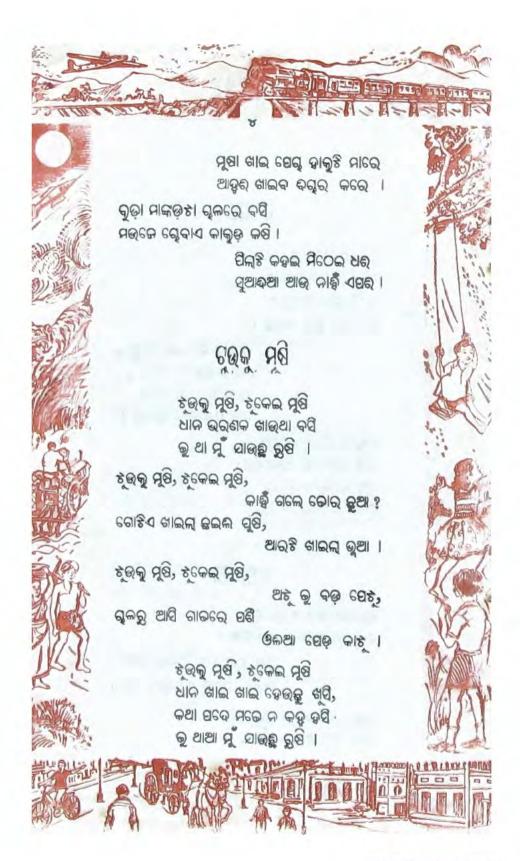
ସ୍ତୀ

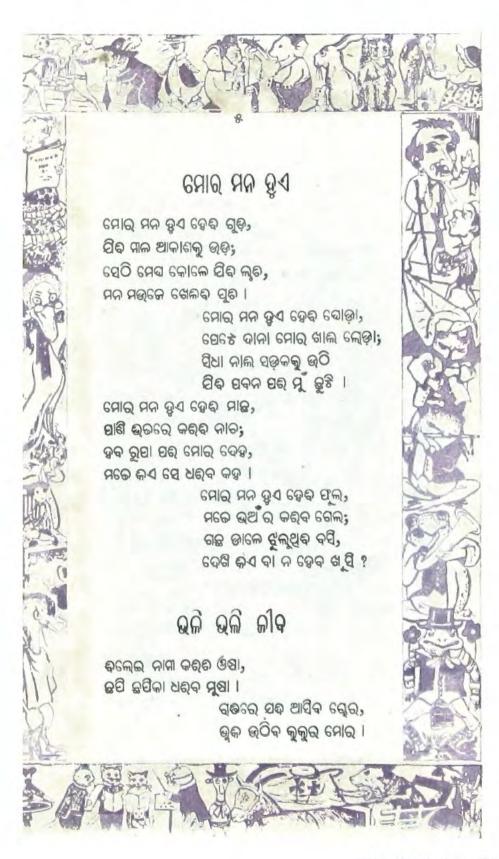
୧ । ଝୁମୁକା (କୌଚ୍ହଳୋଦ୍ <mark>ୱାପ</mark> କ)	6-24
୬ । କଥା୫ଏ କହୃଁ (ଗଲ୍ପାଶ୍ରପ୍ୱୀ)	8°-L3
୩ । ଚช-ସ୍ରଣି (ପ୍ରକୃତ ବର୍ଷନାମ୍ନକ)	しゅ-49
୪ । ମାଞ୍ଚି-ମାଆ (ଦେଶାମୁବୋଧକ)	५७-९०४
୫ । ସରଗ-ବାପା (ଭକ୍ତମୂଳକ)	१ <i>०</i> ७-९ <i>०</i> ७
୬ । ଧୂପକାଠି (ମନ୍ତ-ଗର୍ଭକ)	९९०-९९७
୬ । ଗଳଗ୍ (କବଧ)	९,१०-९,१९
୮ । ମୁଳ୍ଦ ⁽ ନ' (ଶିଶୁ ସଙ୍ଗୀତ)	୧ <i>୭</i> ୮-୧ ୩ ୨

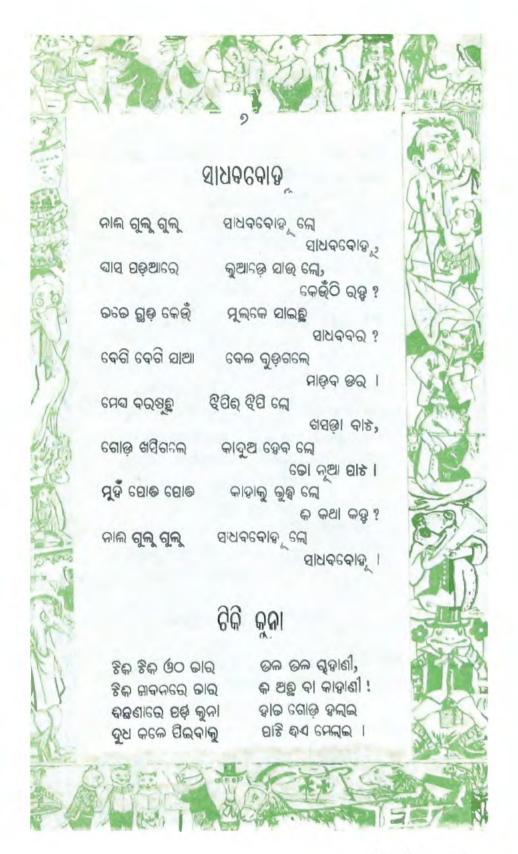

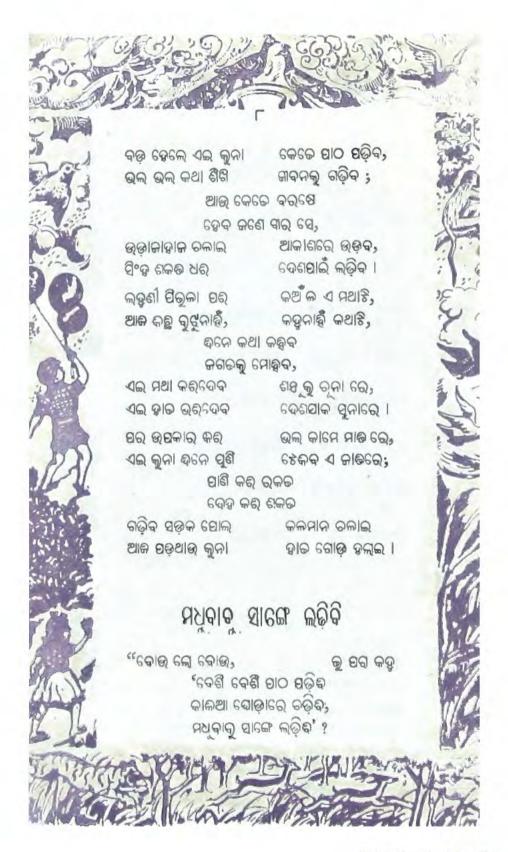

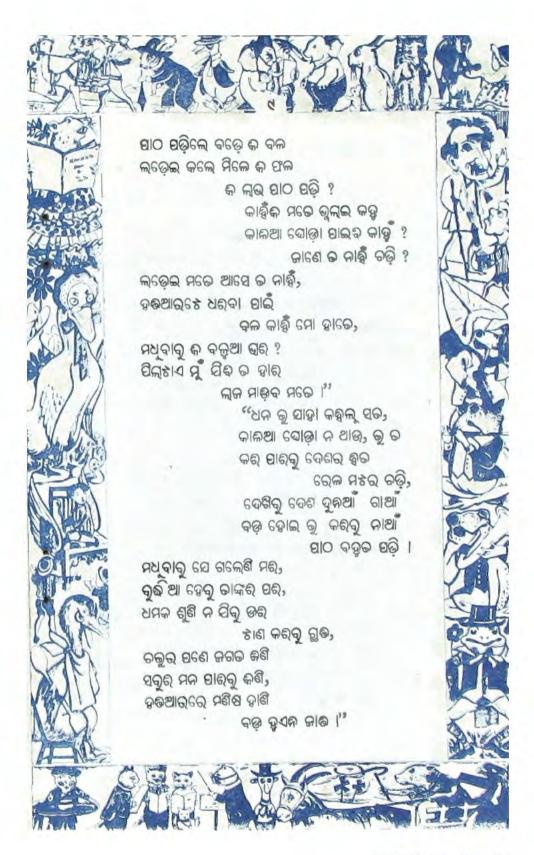

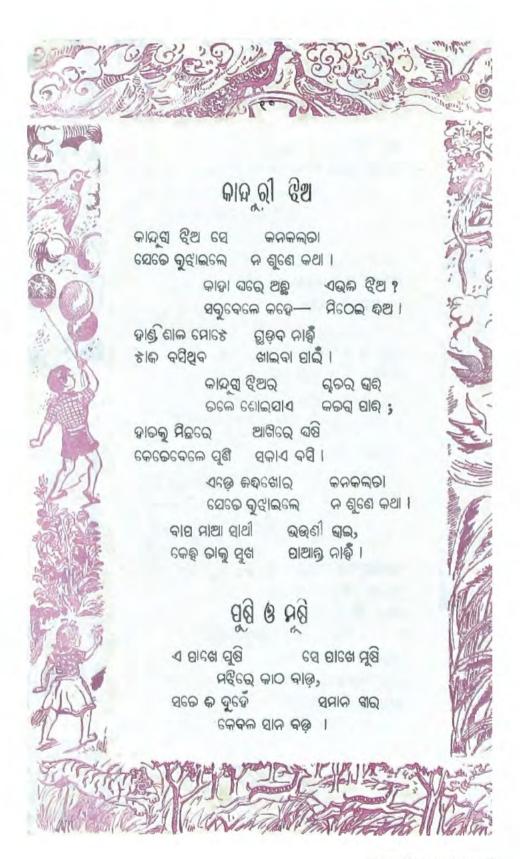

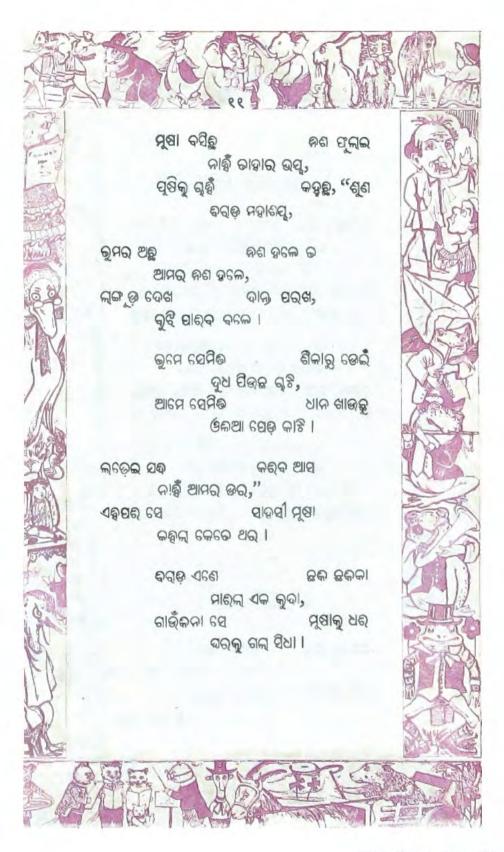

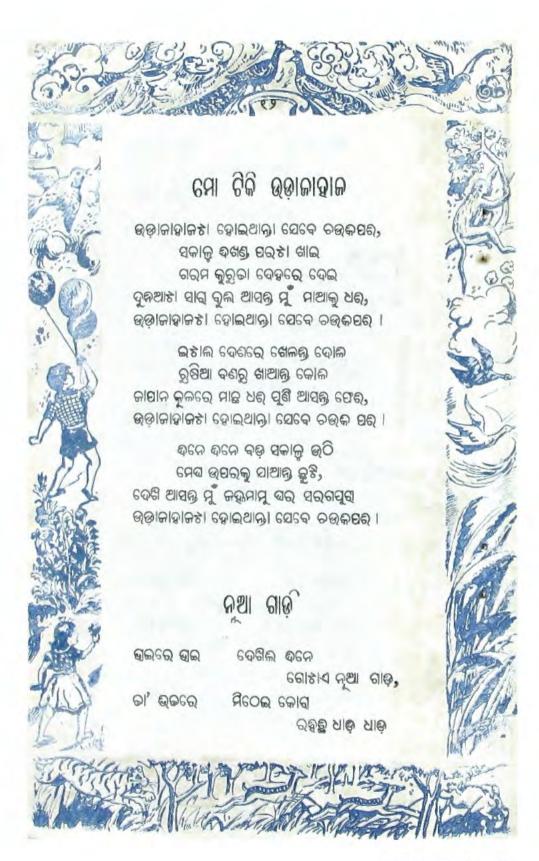

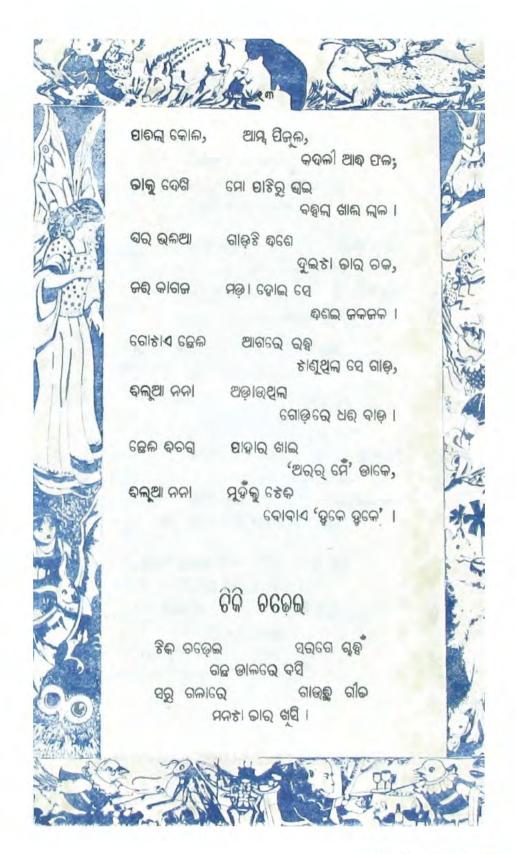

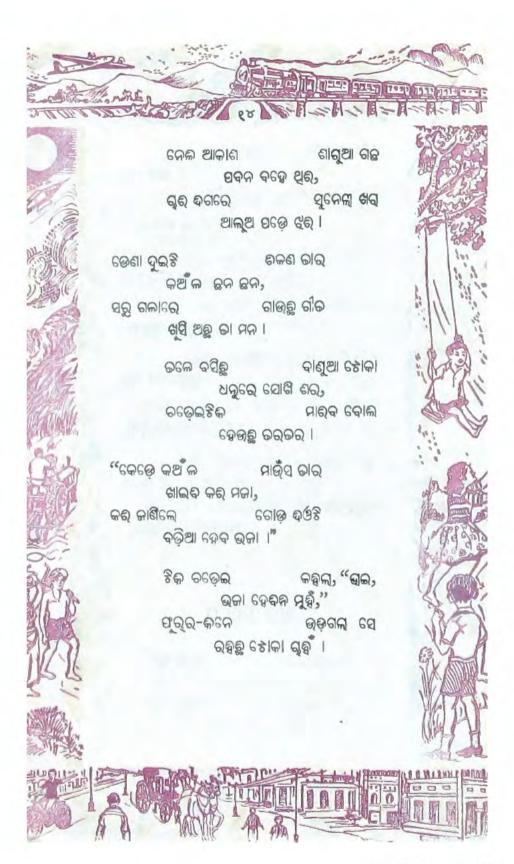

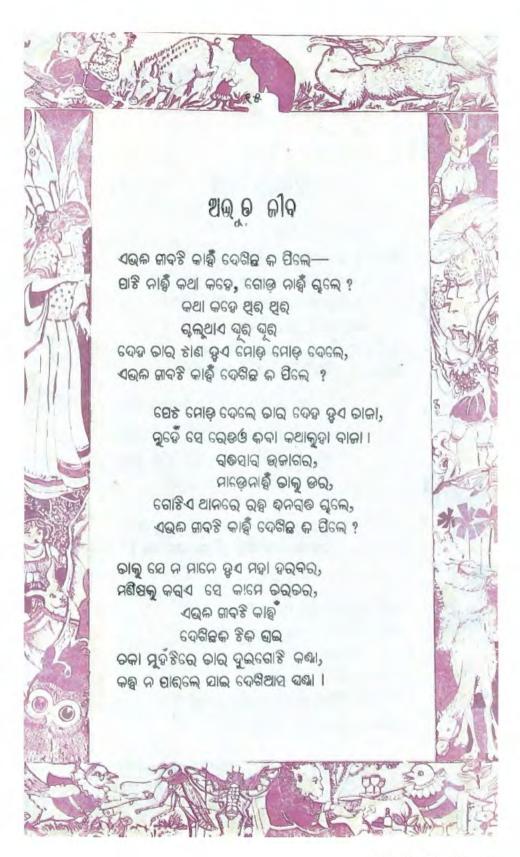

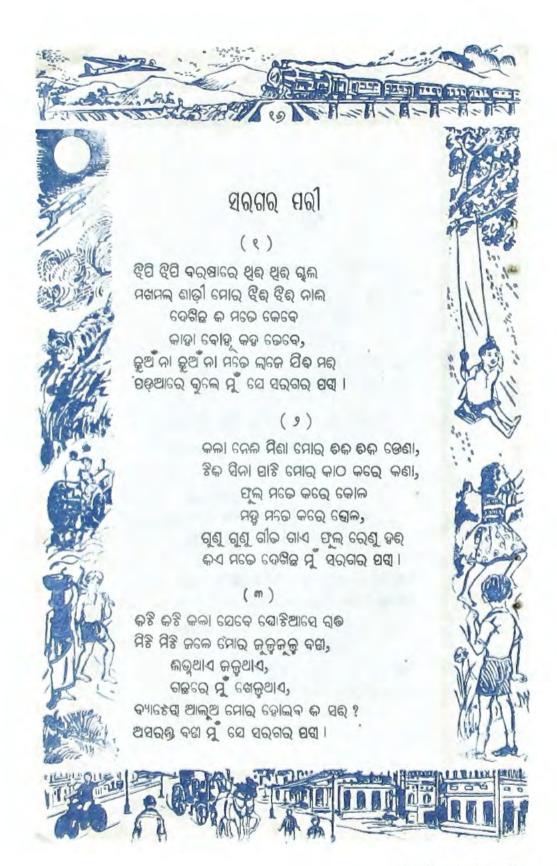

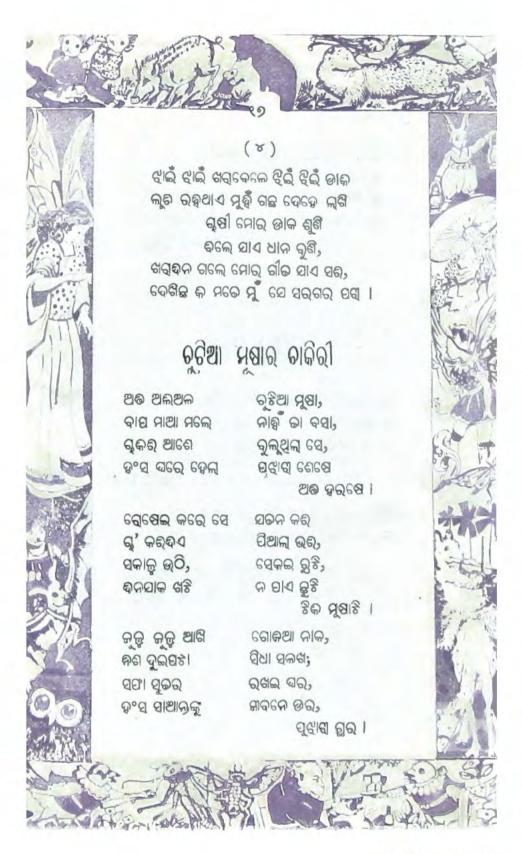

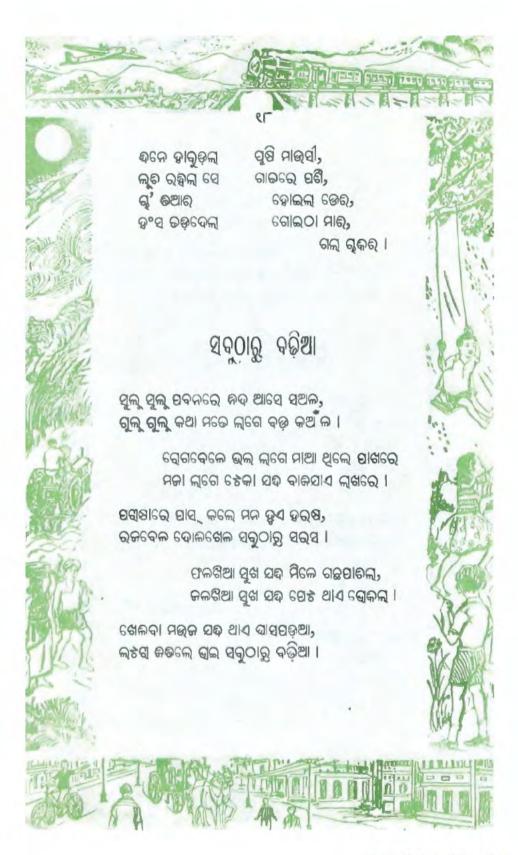

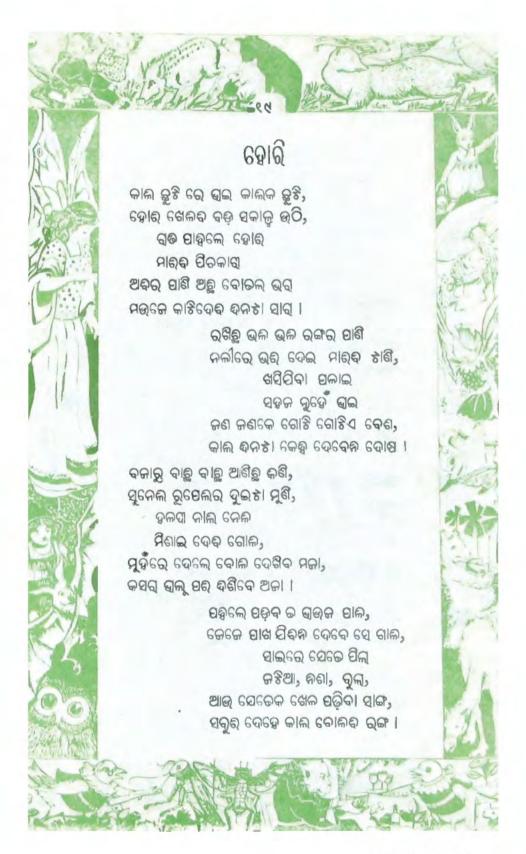

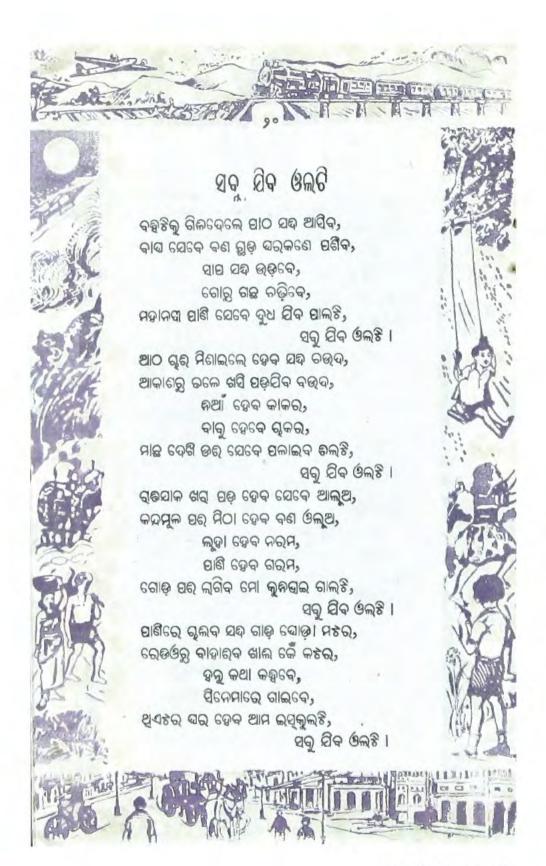

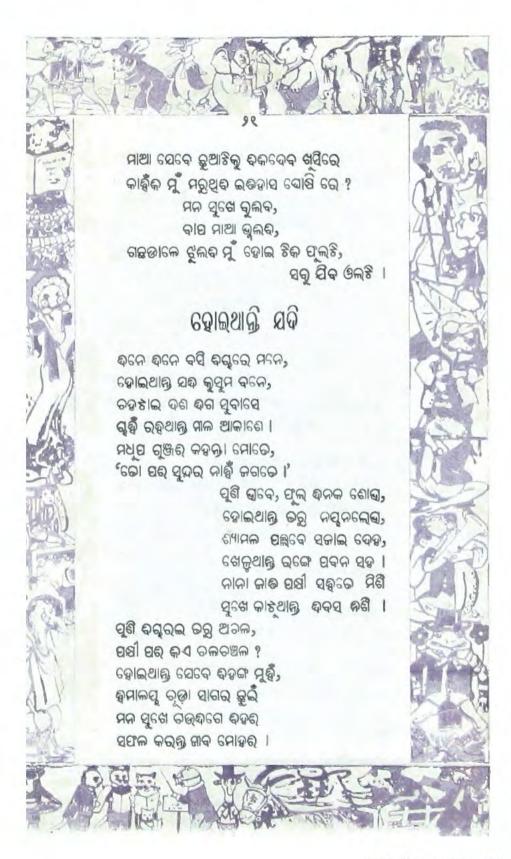

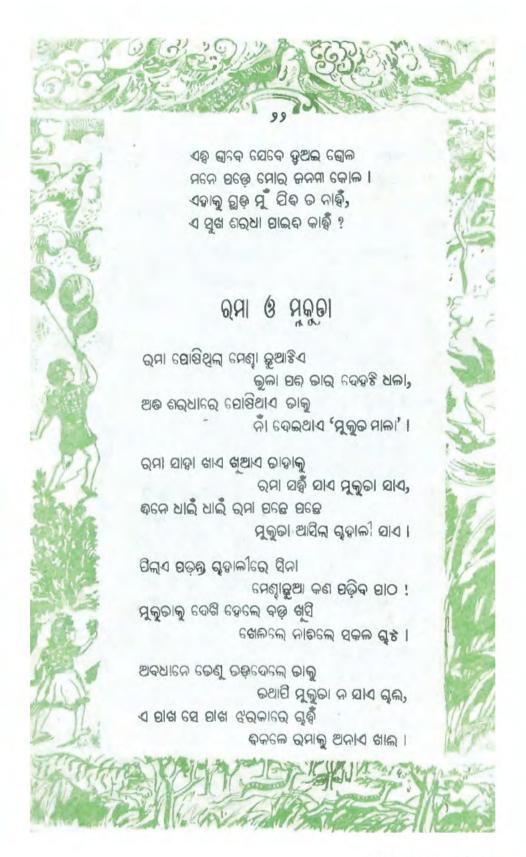

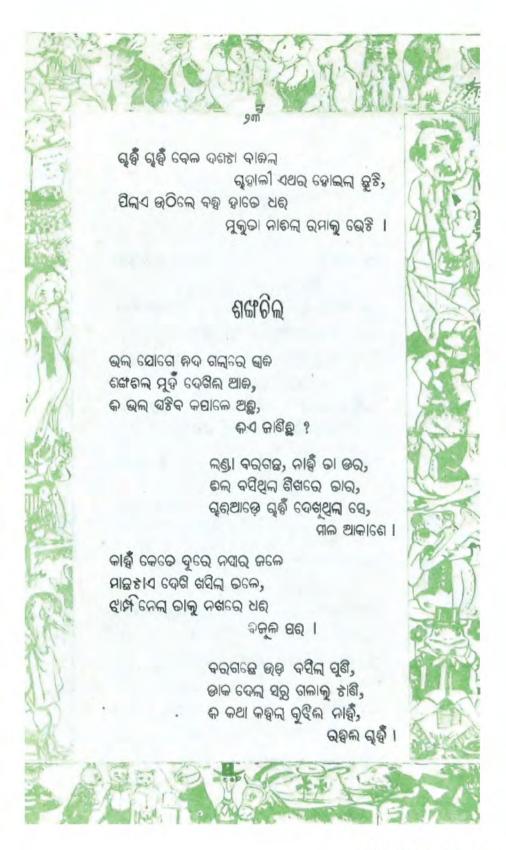

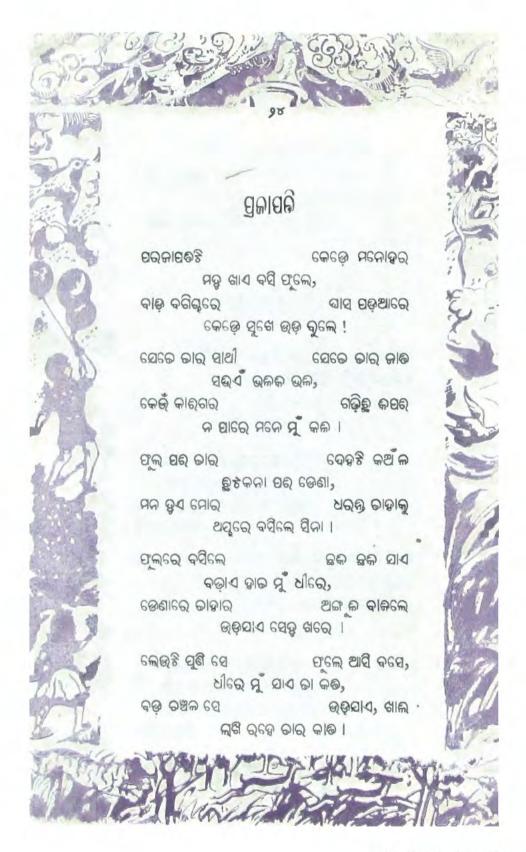

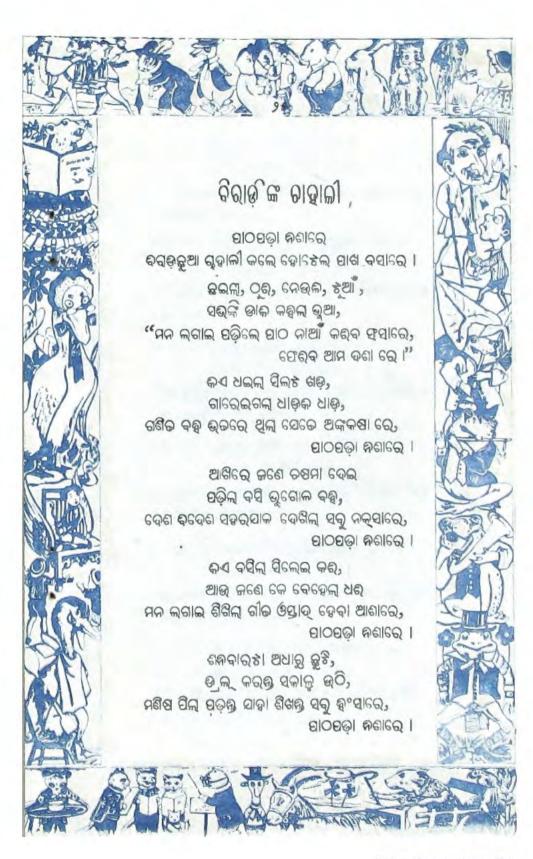

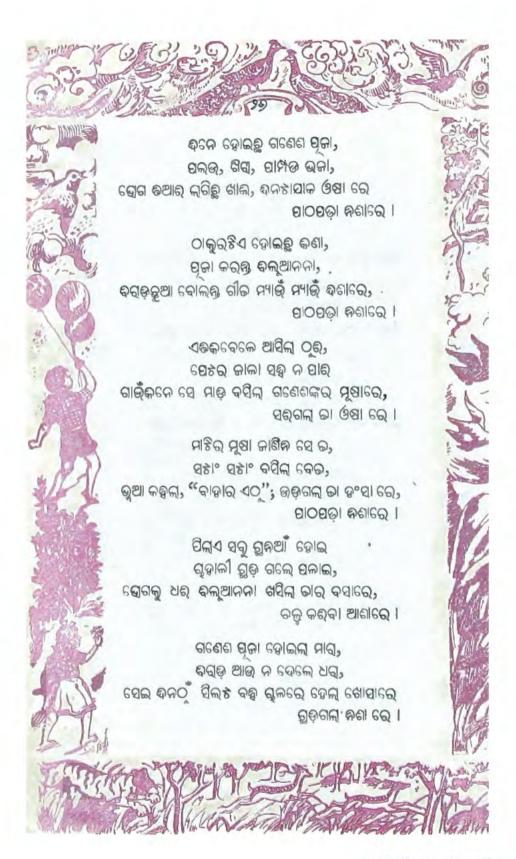

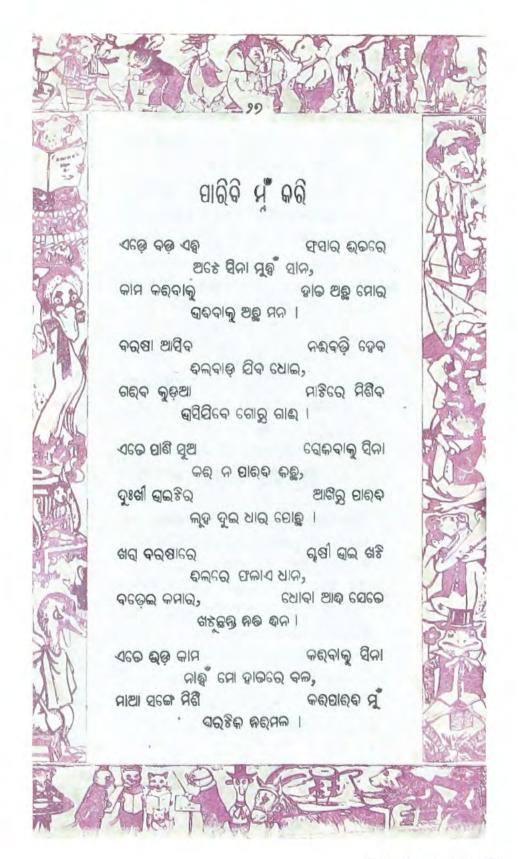

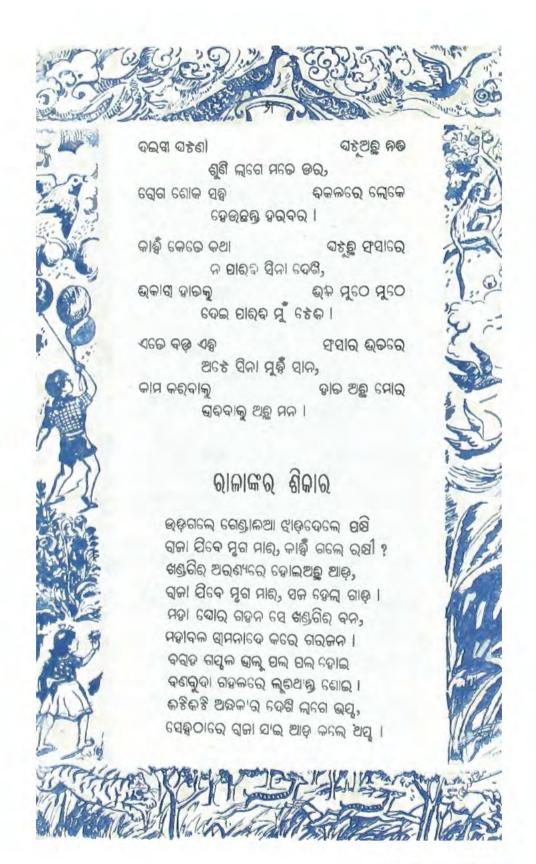

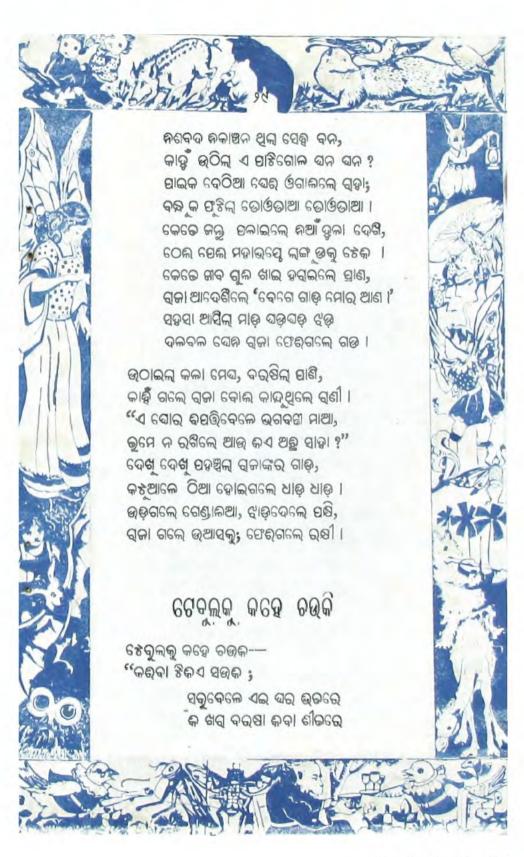

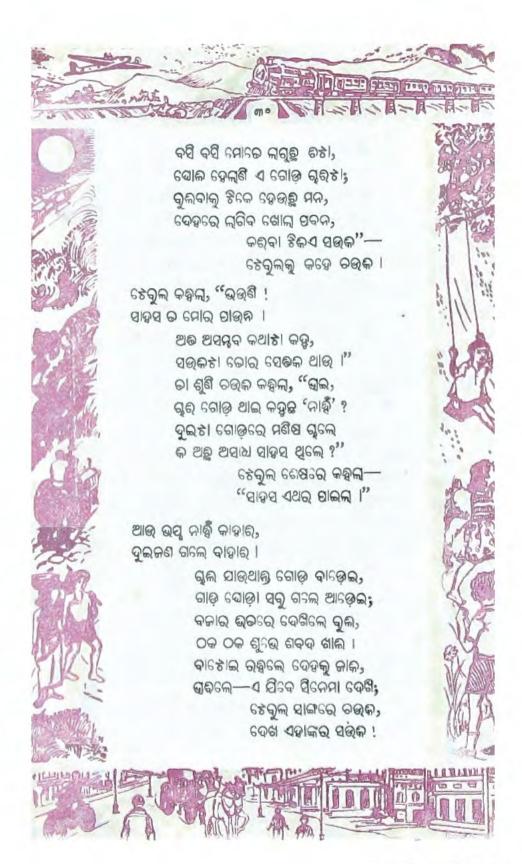

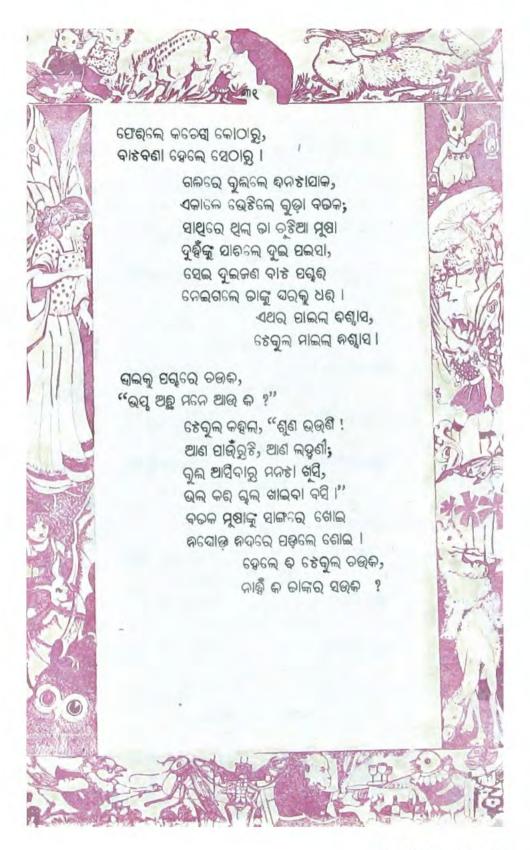

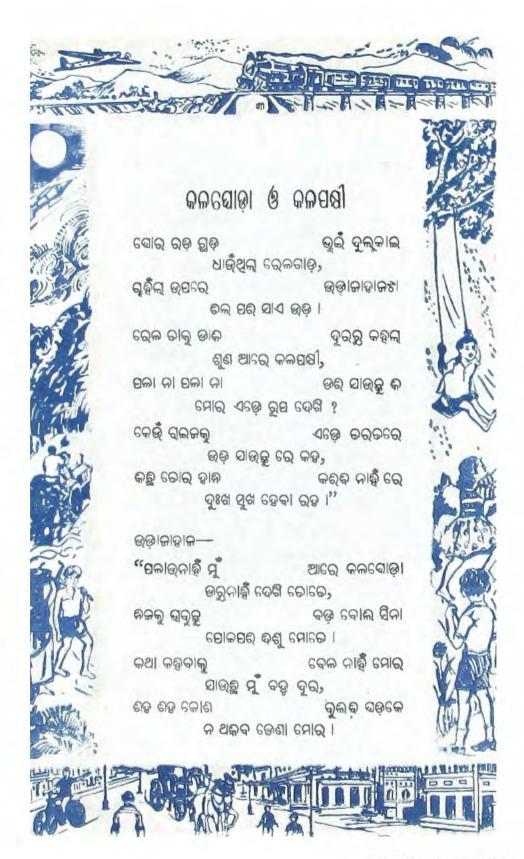

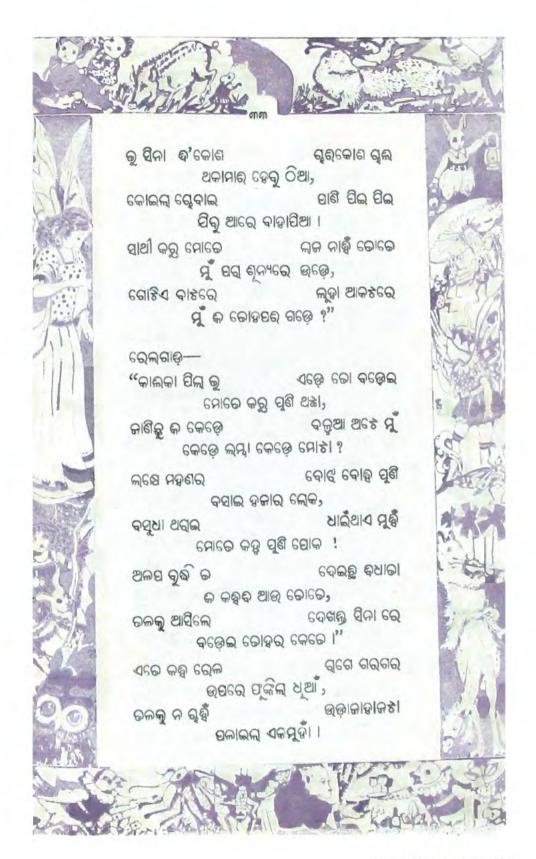

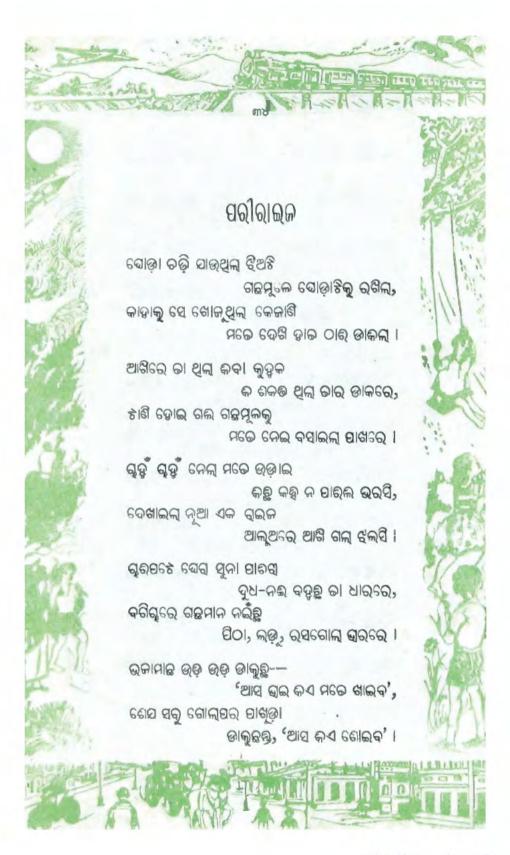

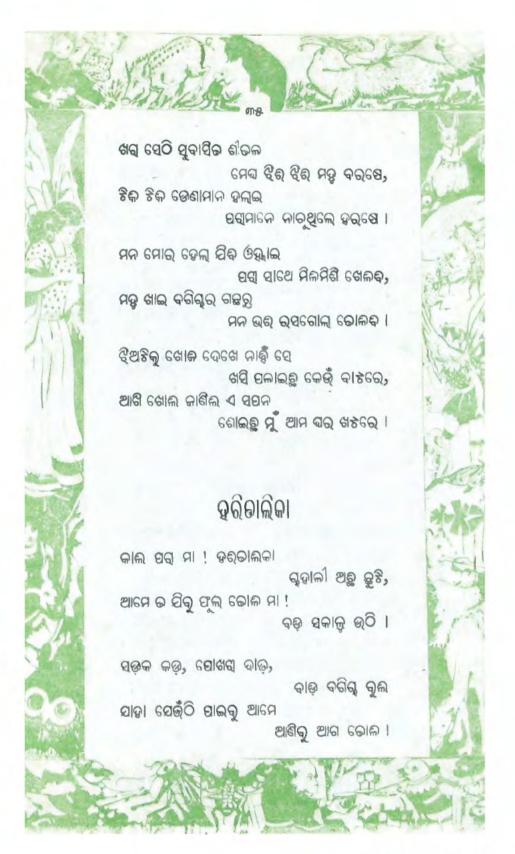

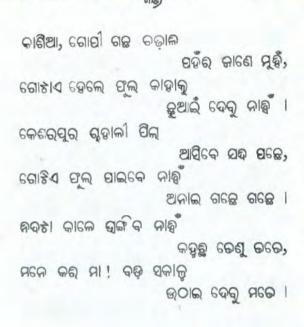

ବୋଳ ଉୟବ

ଶୀତ ପରେ ଗ୍ରକ୍ତ ବସନ୍ତ ଚଡ଼୍ବରେ ଦେଲ୍ ନେଲ୍ଲ କଅଁ କ ପତରେ ମଣ୍ଡିଲେ ଲ୍ବ ବସି ତହିଁ କୋଇଲ ଦରିଣା ପବନ ପର୍ବେ ମହକଲ୍ଲ ଆସ୍କ ବଡ଼ନ ଗୋପାଳ ବାଳକେ ମୋନ୍ସଲେ ମନ ବର୍ଣ୍ଣ ବାଇ, ଗାଆଁ ଗହଳରେ ଏକାଳ ଗୃହ ରହଥଲେ ପିଲ୍ୟ ସାଙ୍ଗ ସାର୍ଥୀ ମିଳ ସର୍ବ

୫ମେ କୃଇଁଲ୍ ଧର୍, ତାର ଶୋକ-ପସସ । ଅଙ୍ଗ ତରୁଲ୍ଡାଏ କୃତ ସଙ୍ଗୀତ ଗାଏ । ଫଲ ଉଠିଲେ ହସି, କେବା ଧଇଲ କଷି । ଶୋଗ କୃହଇ କବ । କେବେ ଆସିବ ଦୋଳ, ସୁଖେ ହୋଇବେ ପ୍ରେଳ ।

ବୋଲ୍ଲକୁଞ୍ଚି ହେଲ୍, ଏଥର୍ ଧାଇଁଲେ ସେ ସାହା ଆବାସେ ବାଟେ ବାଟେ ଉଚ୍ଚ ଶ୍ରକ୍ଲ ଖୋଳ କର୍ଭାଳ ସ୍ଥନ୍ତ ର୍ଙ୍ଗେ ସୁଶୋଭ୍ର ବମାନେ ବୃଲ ବୃଲ ଗ୍ରେଗ ଖାଇଲେ **ଘରେ ସରେ ହେଲ ଉଥିବ** ସାବସ ମେଳନ ତୋଧାରେ କାର୍ଛି ନାଚ୍ଚ, କାର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଗୀତ, ବାଣ ପ୍ରେଷଣିରେ ବଶିଲ ଫଗୁ ବୋଳାବୋଳ ମଉ୍ନ ଭୁଲ ଭୁଲ ରଙ୍ଗ ପାଶିରେ ଡୋର୍ ଖେଳେ ସଙ୍କେ ପାଗଳ ପିଚକାଶ ଧର ମାର୍ଲ ଗୃହ ଗୃହ ଛୁଞ୍ଚି ପ୍ରବ ବର୍ଷକସାଏ ମିଳବ ଦୋଳ ପଚ୍ଛେ ପଚ୍ଛେ ପାସୋର୍ ସିକ ଅବର ହୋର୍, ଏ ସୁଖ ଉଥିବ ଲ୍ଗିବ

ମନ ହେଲ ଉଚ୍ଚନ୍ଧ, ସୁଖେ ବାଳକଗଣ । ବୋଳ ସଣ୍ଟ ଶବଦ୍ୟ ଶଙ୍ଗ କାହାଲନାବ । ବଳେ ହେଲେ ଠାକୁର, ଦ୍ରଣେ କ ମନୋହର ! ବୋଳ ପୂନଅଁ ଶନ୍ତ ଠଳ ହେଲେ ବମାନ । କାନ୍ଧି କାର୍ତ୍ତନ ମେଳ, ଚଉ୍ବଗ ଉକ୍କ୍ଳ । ଏବ ଫରୁଣ ନାସେ, ସାଗ ସହର ଭସେ । କବା ଗର୍ବ ଧ୍ୟା, କରୁ ବାଧା ନ ମାନ । ମନେ ଆସିବ ଦୁଃଖ୍ନ ନାହିଁ ଆଉ ଏ ସ୍ତୁଖ । ସରୁ ସପନ ପର୍ ।

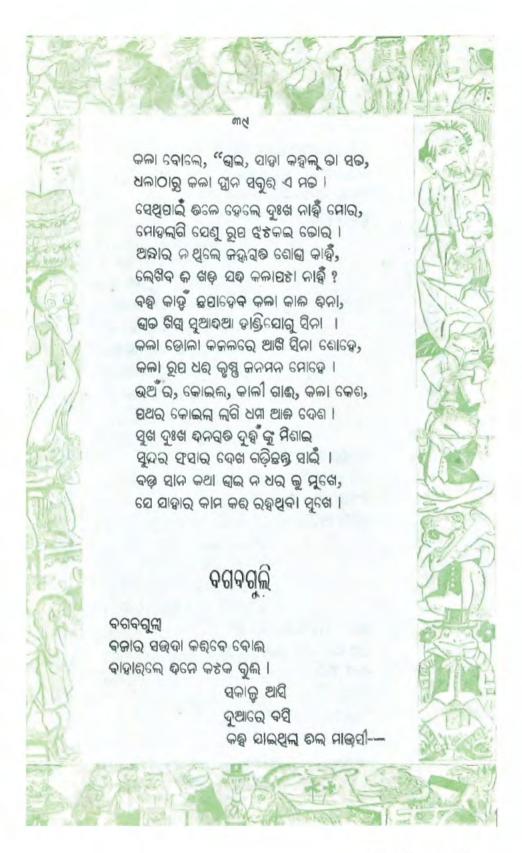
ବିରୁଡ଼ି ଓ ମହମାଛି

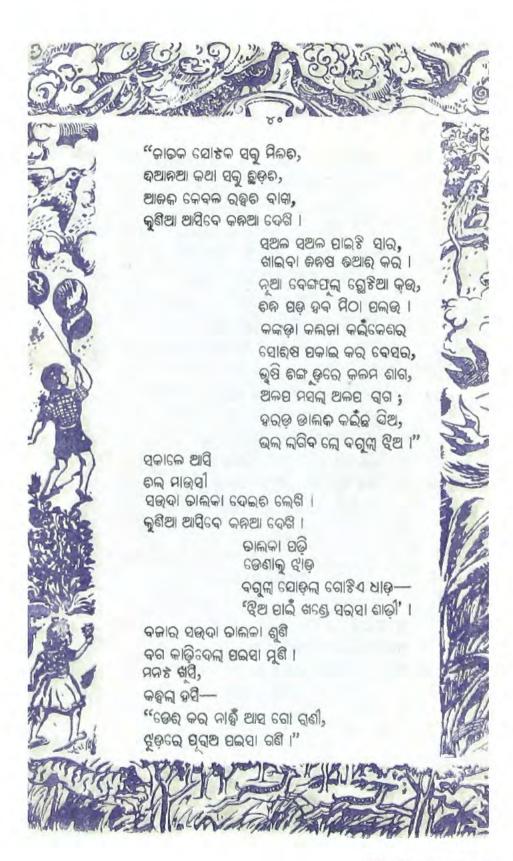
ଶୂନ୍ୟକୁ ଅନାଇ ବୁଲୁଥ୍ୟ ଦନେ ବରୁଡ଼ ଏକା, ଗୁଣୁ ଗୁଣୁ ଡାକ ଉଡ଼ ସାଉଥ୍ଲ ମଧ୍ମଷିକା । ବରୁଡ଼ ପଷ୍ଟର, "କନ୍ଧ୍ୱ କ ସଖା, କପାଇଁ ନରେ ମୋତେ ଗୁଡ଼ ତୋତେ ଆଦର୍ନ୍ତ ଏତେ ଶର୍ଧାଭ୍ରେ ? ମୋ ଅଙ୍ଗ-ଆକାର, କନକ ବରଣ ରୂପମାଧ୍ୟ ପାଇରୁ ନାହିଁ ରୁ ହେଉଥିଲେ ଶତ ବର୍ଷ ଝୁଣ୍ ।

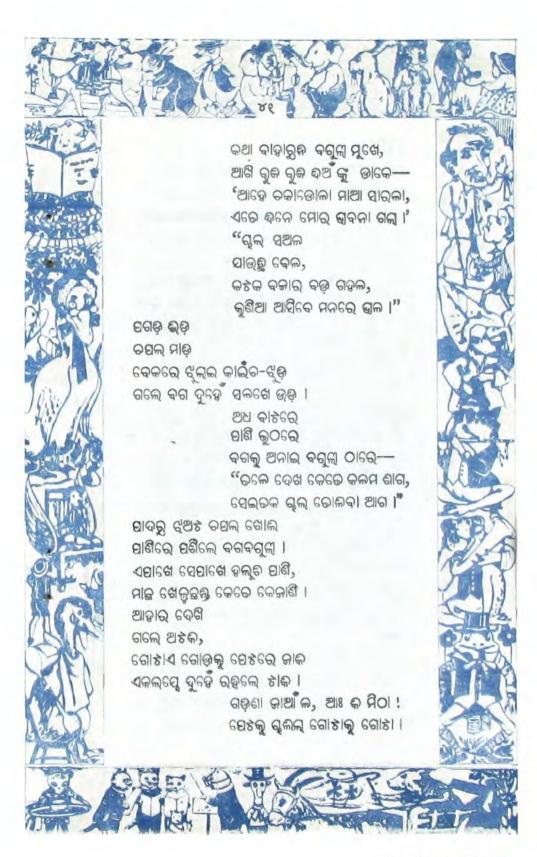
ତଥାପି ମାନବେ ନ କର୍ଷ୍ଣ ମୋତେ ଆଦର୍ ଲବେ, କହ କ କାର୍ଣେ?" ମାନ୍ଥ କହେ,"ସେ ତ ମାନ୍ଧ ଏ ଭବେ । ରୂପଛଃ । ତୋର୍ ର୍ମଣୀପୂ, ପୂଶି ଓଡଣା ସୁଗ୍ଲରୁ, ଭୂ ସେ ଅକାର୍ଣେ ନ୍ସହ ମାନବେ କଳାଇ ମାରୁ । ମୋ ରୂପ ଝିଚନ ବୃହଇ ତୋ ପର୍ ଉକ୍କ୍ଳ ସତ, କ୍ୟୁ ମୁଁ ନର୍ଦୋଷ ମଧୁ ବତର୍ଇ ଜାଣେ ଜଗତ । କଠୋର୍ ସୁସ୍ବ ସାହାର୍, ଅଚ୍ଚେ ଏ ଫ୍ସାର୍ ମାନ୍ତ, ସେଡ଼େ ସୁରୂପ ସେ ହୋଇଥାଉ ପରେ ନ ଲ୍ଭେ ପ୍ରୀନ୍ଧ ।"

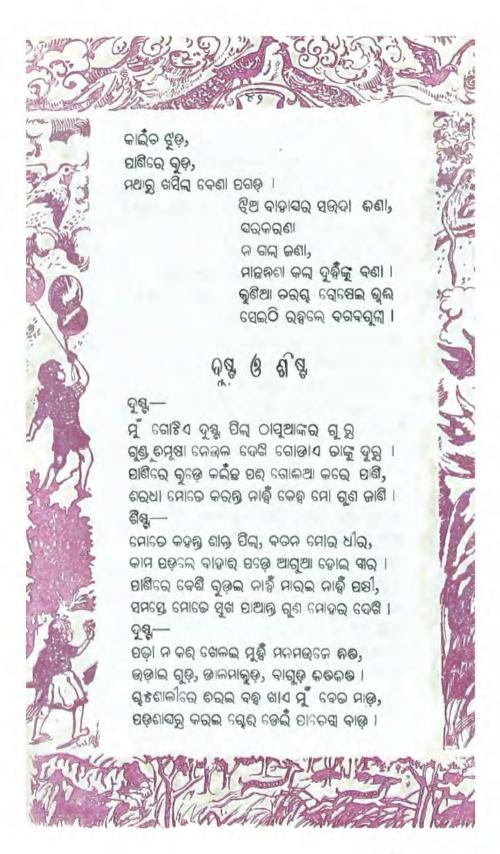
ଧଳା ଓ କଳା

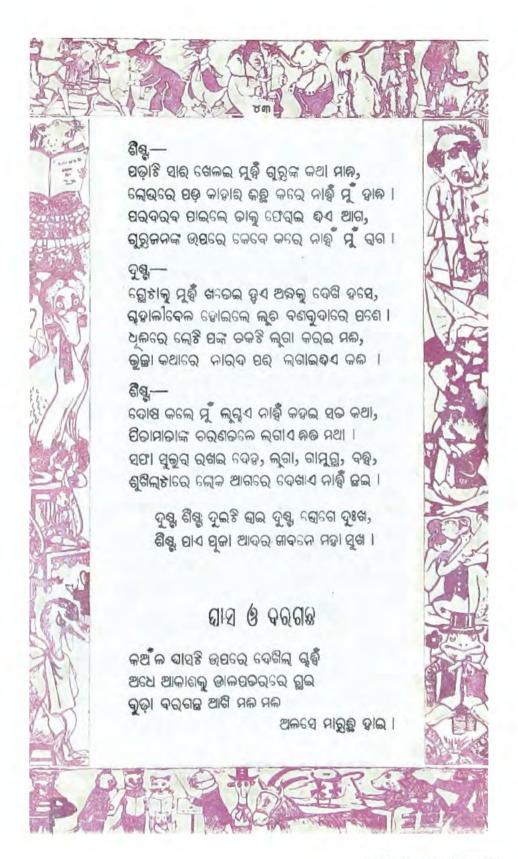
ଧଳା କଳା ଦୁହେଁ ଦନେ ଲ୍ଗାଇଲେ କଳ, କଳାକୁ ଅନାଇ ଧଳା ଆଗ ଦେଲ୍ ଗାଳ—
"ତୋର ଗୁଣଗ୍ରାମ ଆରେ ବାହୃନ୍ୟ କେତେ, ମୋ ସାଥିରେ ମିଶୁ ସୂଷି ଲ୍ ନାଣ୍ଣ ତୋତେ ? ମୋର ପାଦଧ୍ନ ସଙ୍ଗ ହେକୁ କରେ ସଶ, ବଧାତା ଗଡ଼ିଛୁ ତୋତେ ଅସ୍ୱଦର କଣ । ମୋ ରୂପରେ ନାଣ୍ଣ ମଳ, ଦେହ ମୋର ସଫା, ନହ୍ୟର ଧଳା ବୋଳ ଦଣେ କେଡ଼େ ତୋଫା । ମଳ୍ଲୀ, କଇଁ, ତର୍ସ ମୋ ତେଳ ଲ୍ଗି ତୋଗ, ମଣିଷକୁ କରେ ମୁଣ୍ଣ ଜେପର ଗୋଗ୍ । ଗ୍ରତ, ଦୁଧ, ଶିଷ୍, ଚନ, ରସ୍ଟୋଲ୍, ଦହ୍ନ, ବହ୍ନ, ରୂପା, କଂସା, ଥାଳ, ଲୁଗା, ଖଡ଼, ବହ୍ନ, ଧଳା ସୋଡ଼ା, ଧଳା ଗୋରୁ, ଧଳା ବଗ, ହଂସ, ପେତେ ଭଲ୍ ଚନ ସ୍କୁଥିରେ ମୋର ଅଂଶ।"

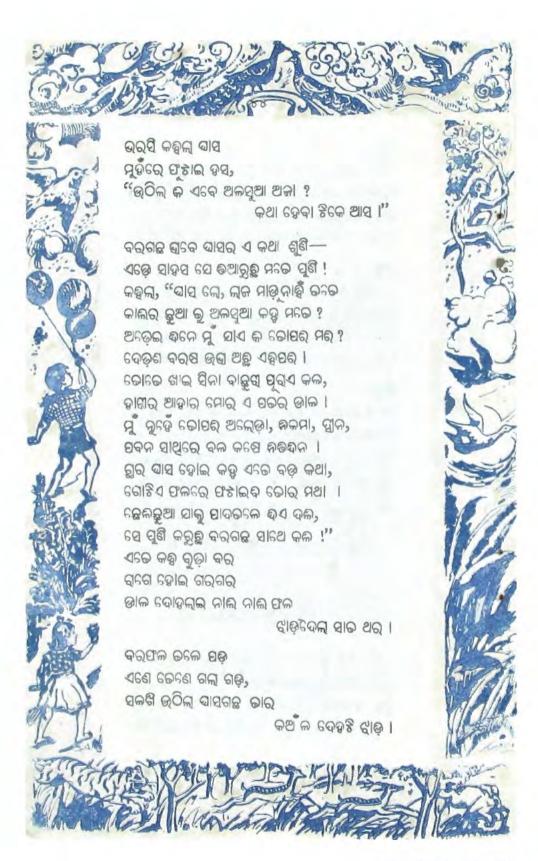

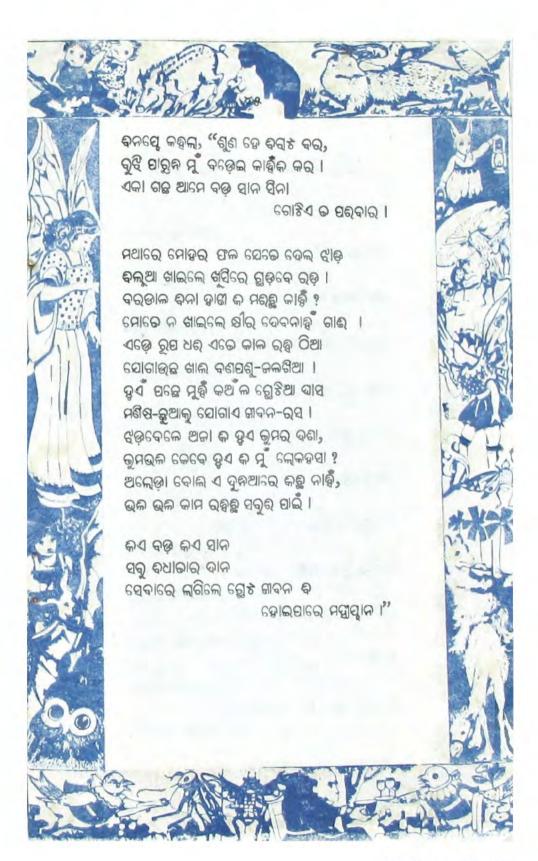

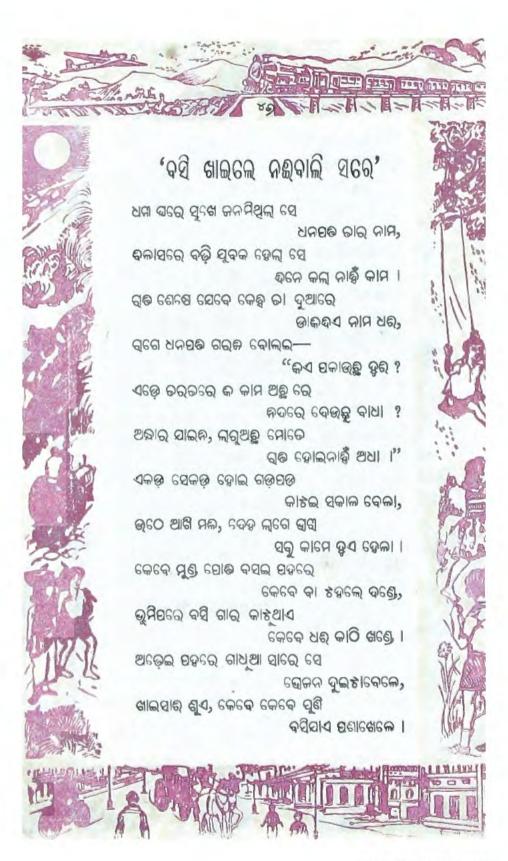

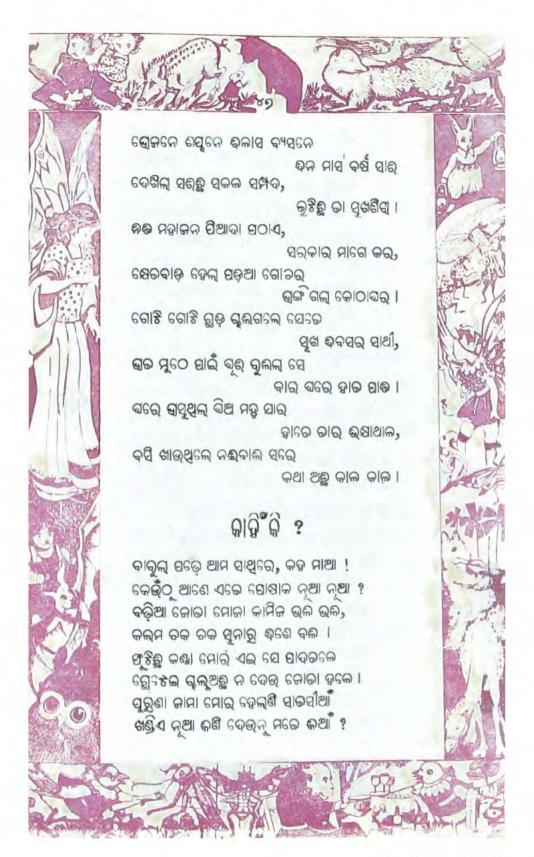

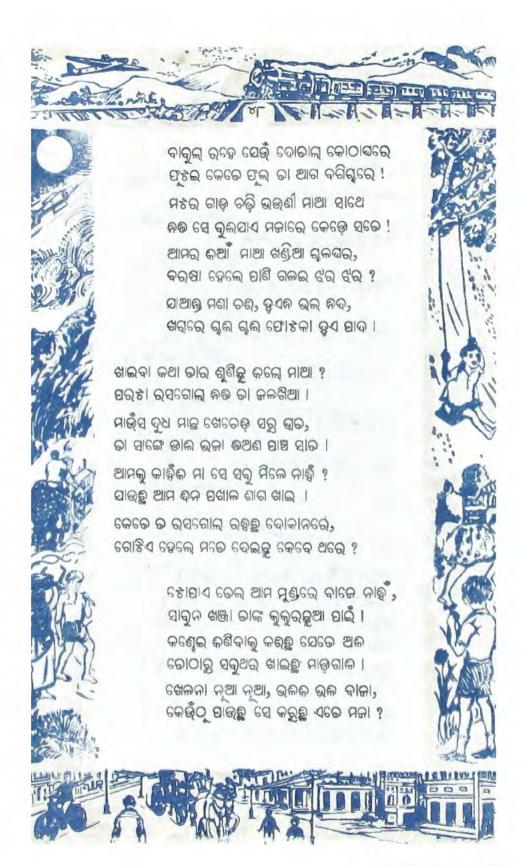

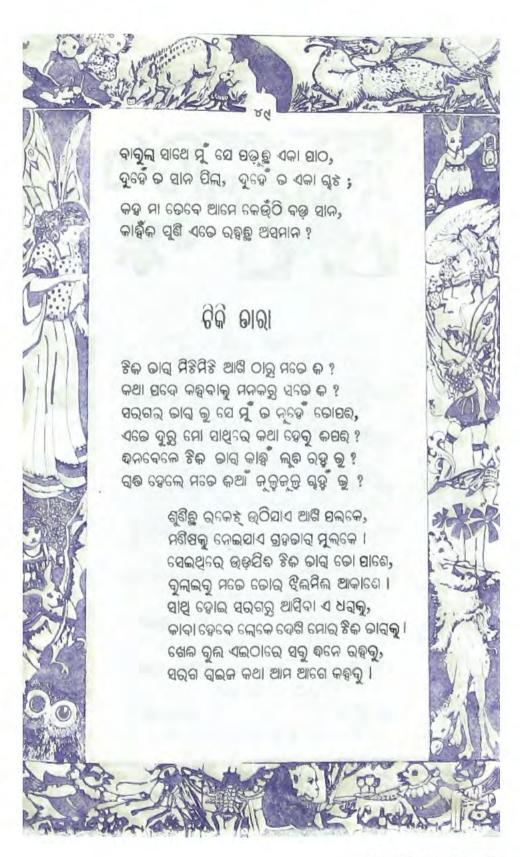

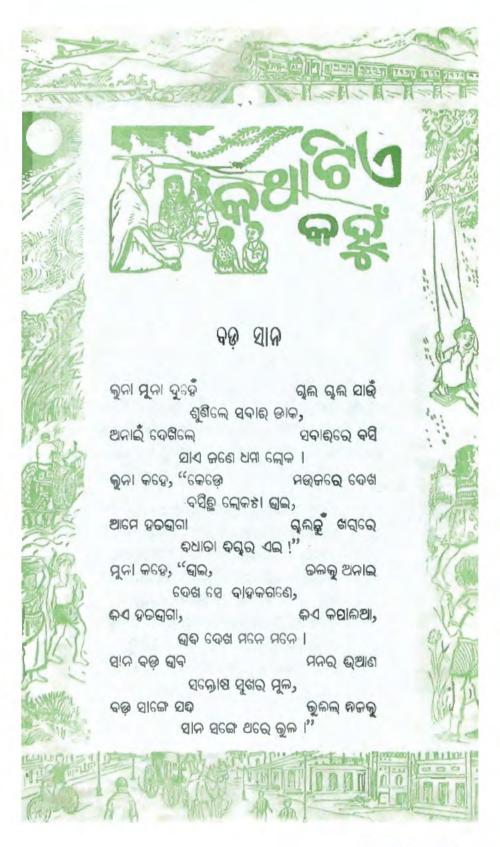

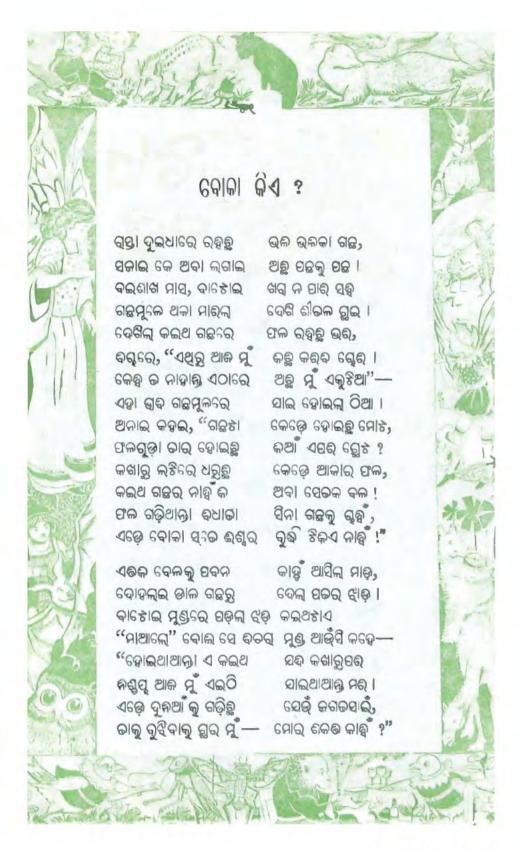

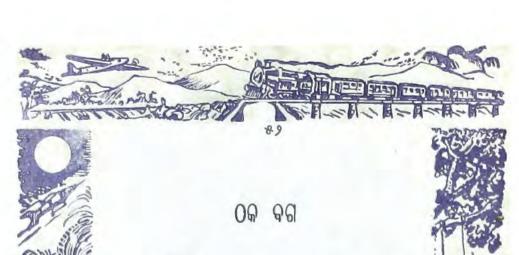

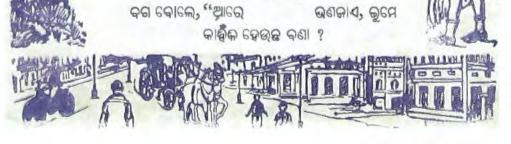

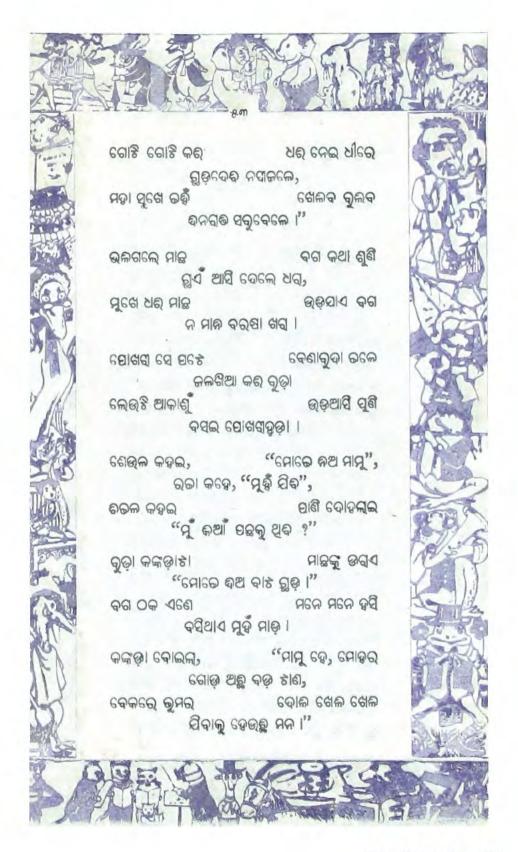

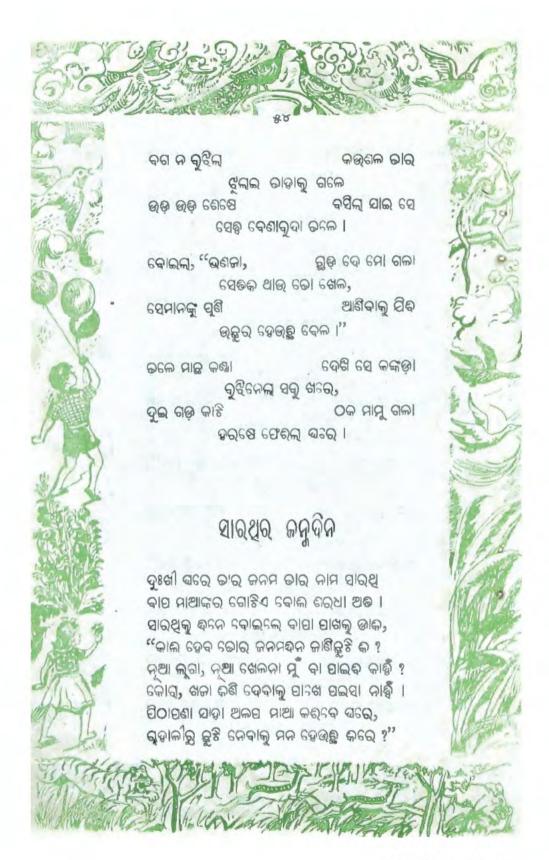

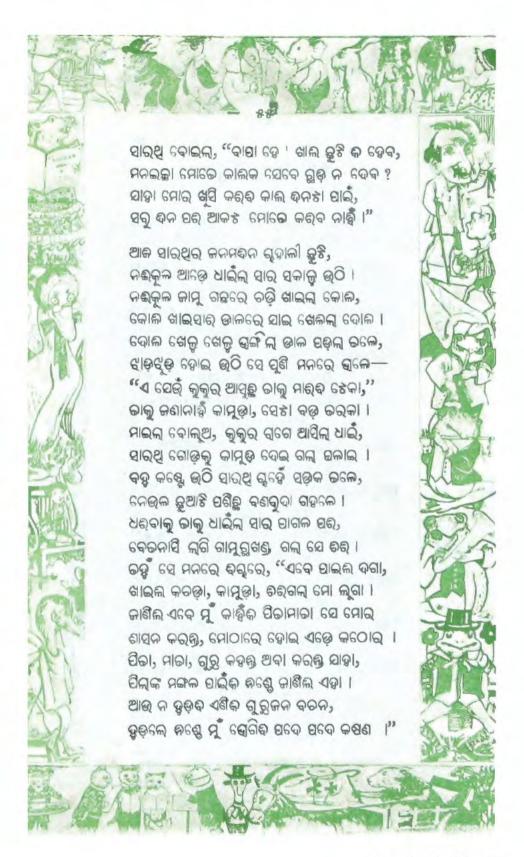

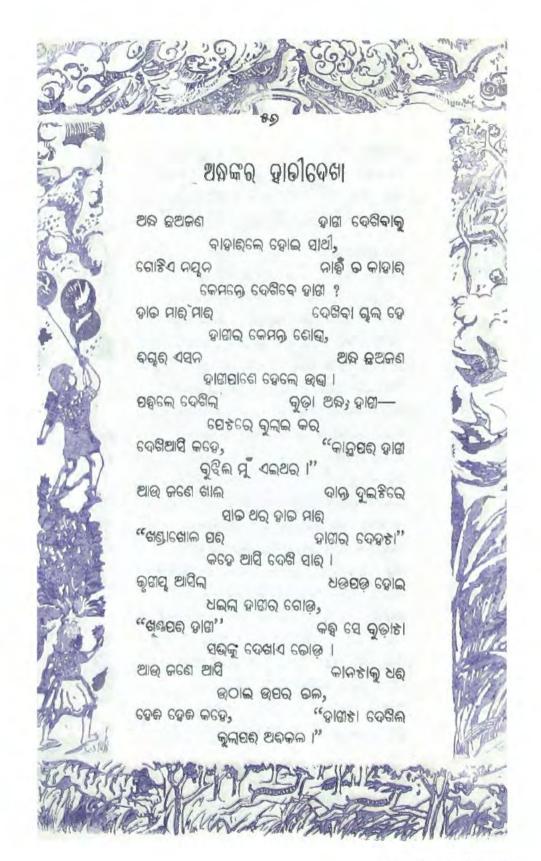
ବଗର୍ଚାଏ ଉନେ ମାନ୍ଥକୁ ଶୁଣାଇ କହଇ ମଧ୍ର କଥା, "ଏଭ୍ଲ ବପଭି ସୋଟିକ ଭୂମକୁ ଶୁଣି ଦୂର୍ଯାଏ ନଥା । କେଉ୍ଟ ଆସିବେ ଆଉ୍ ସାତ ଦ୍ୱନେ ପକାଇବେ ବଡ ଜାଲ, ପାଖେ ନଦ୍ଧ ଥାଉଁ ନର୍ଯିବ ଆହା ! ହୋଇ କେଡ଼େ କଲ୍ବଲ୍ ! ବୁଡ଼ା ସେହ ଶୁଣି କହେ ଆ**ଖି ଠାର୍** "ବଡ କପ୍ଟୀ ଏ ବକ, ମାନ୍ତ ଧର୍ବାକୁ ବଳ ହୃଚିବାରୁ ଭୁଲ୍ୟ ଆନକୁ ଠକ ।'' କେହ ନ ଶୁଣିଲେ ବୁଡ଼ା ଗେହ କଥା ଧାଇଁଲେ ପୋଖସକୂଳେ, ବଗକୁ କହଳେ, "ଭୂହ ଏକା ମାମୁ ସାହା ଏ ବପଡ଼ିକାଳେ ।" ବନାଣ କାଳରେ ବପଷତ ବୃଦ୍ଧି କାଳେ କାଳେ ଅନ୍ତୁ କଣା,

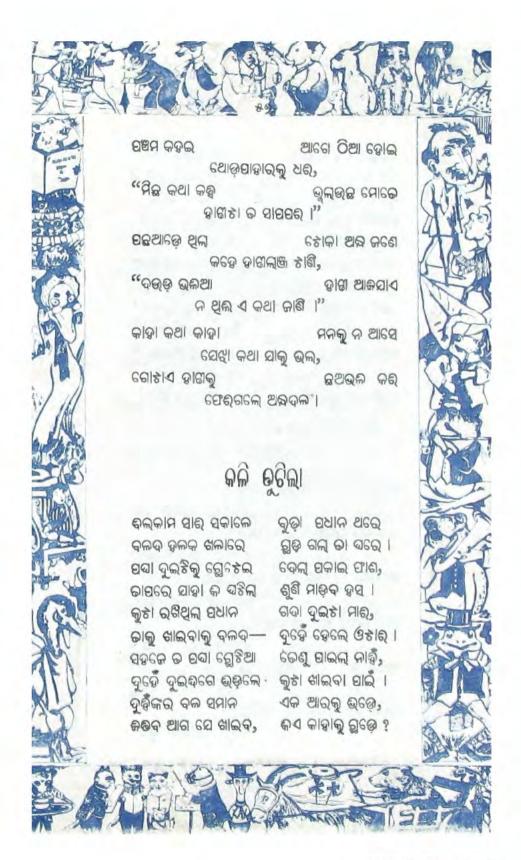

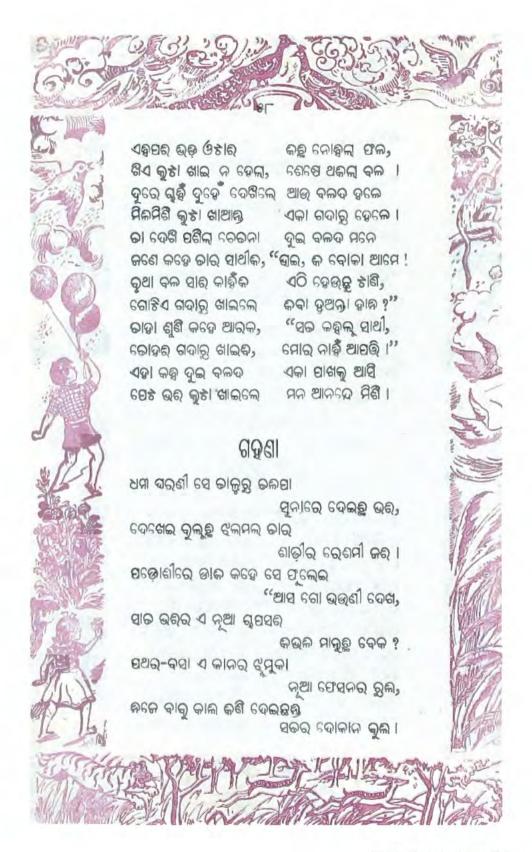

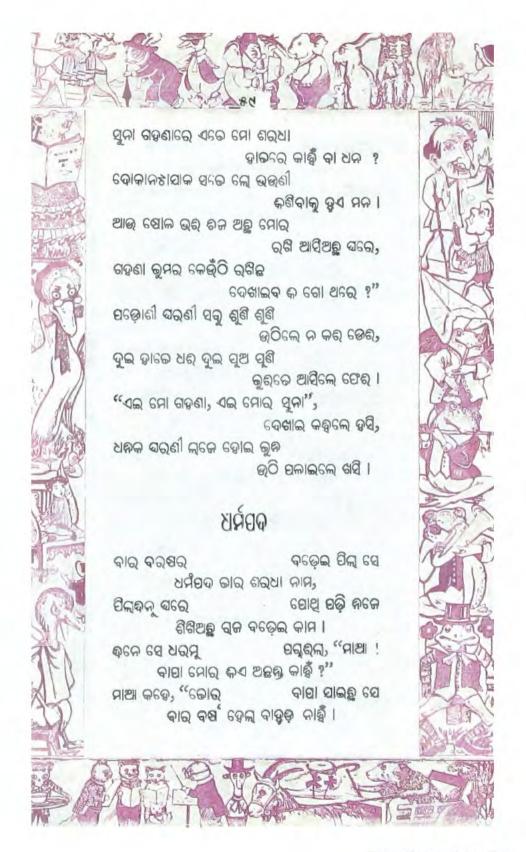

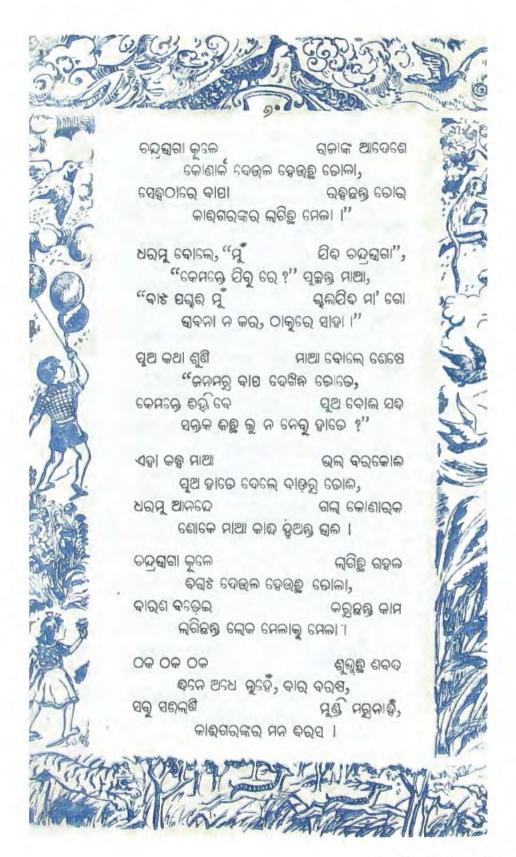

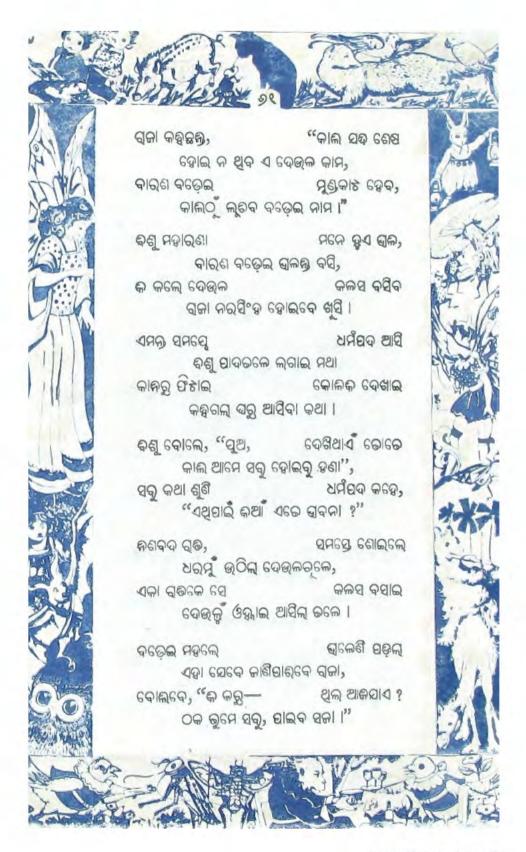

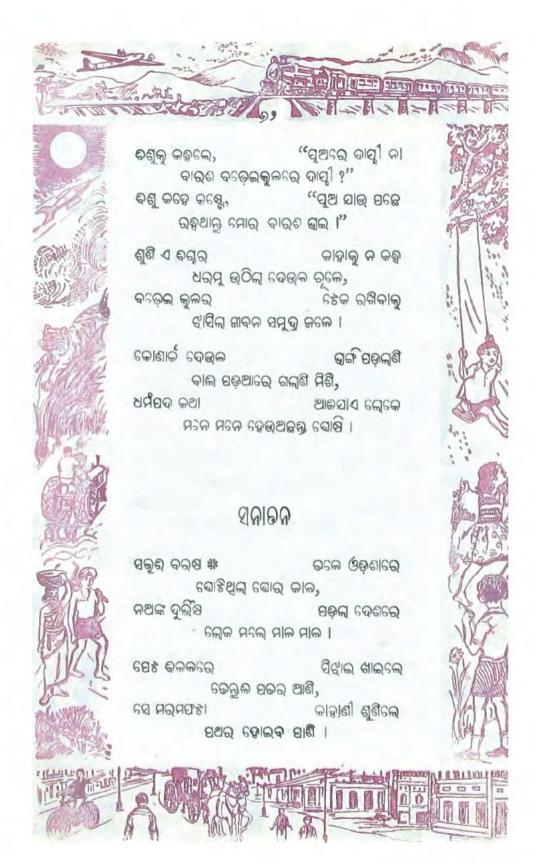

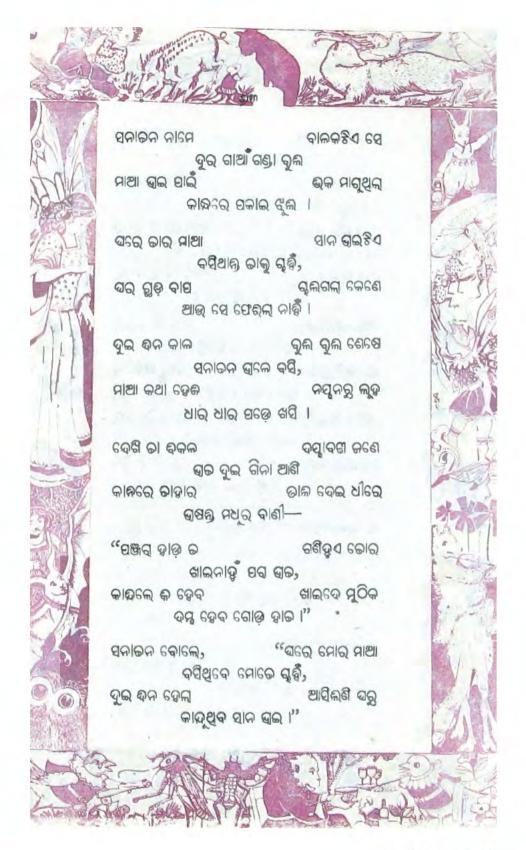

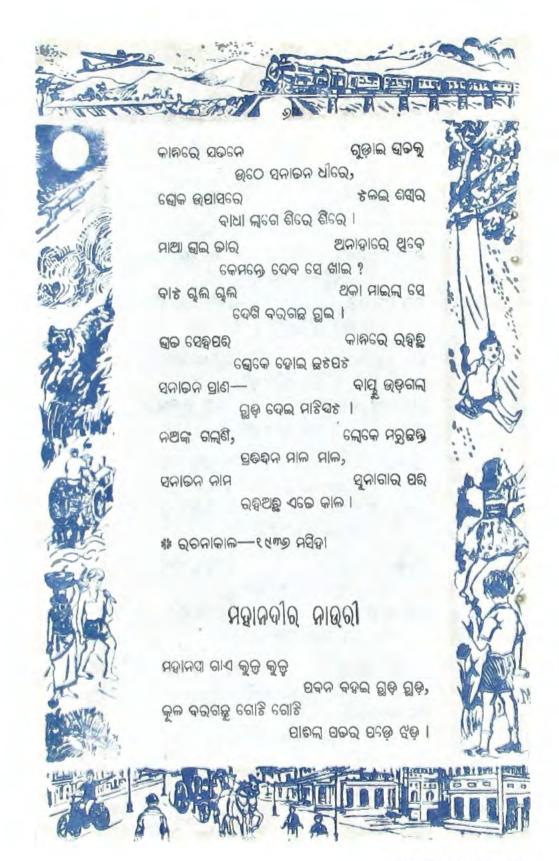

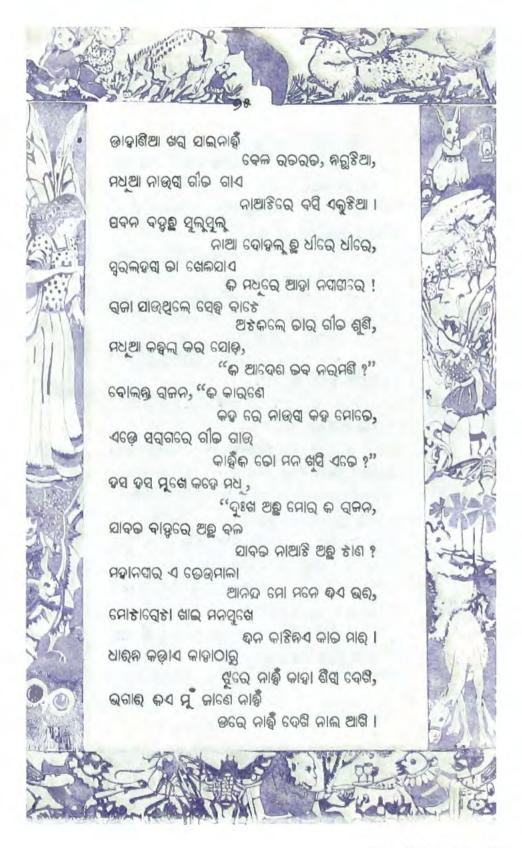

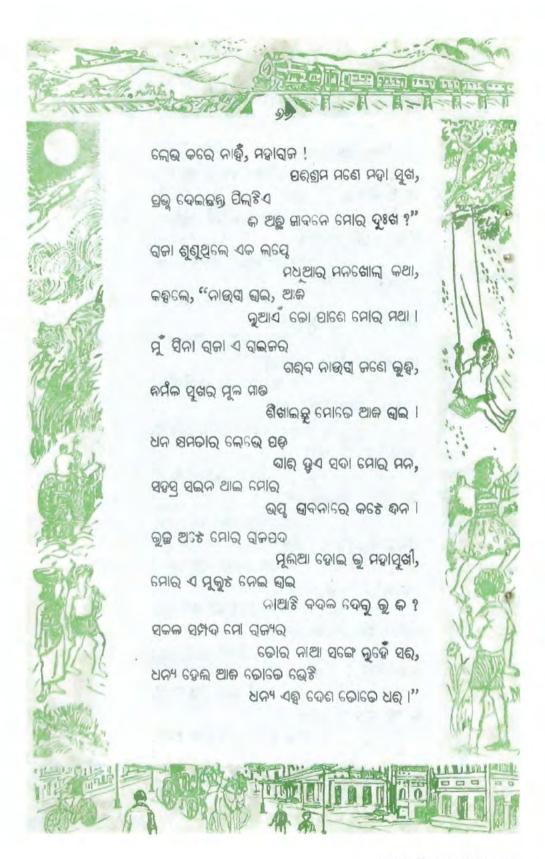

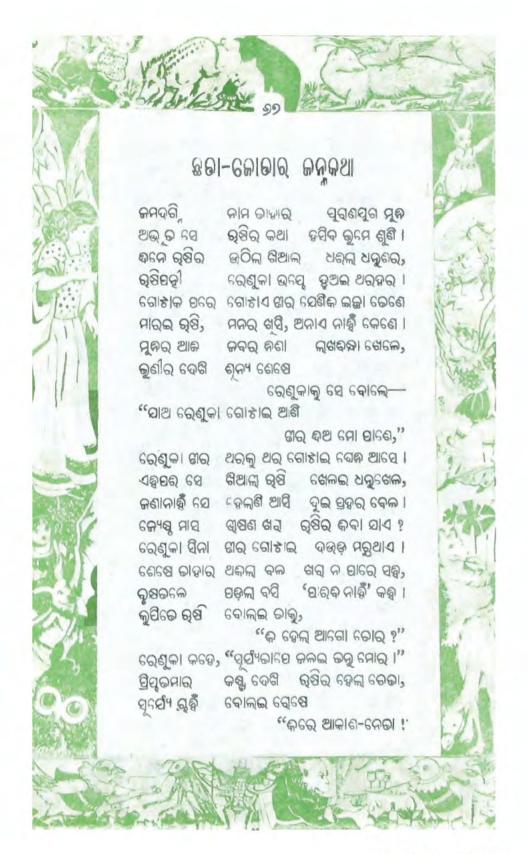

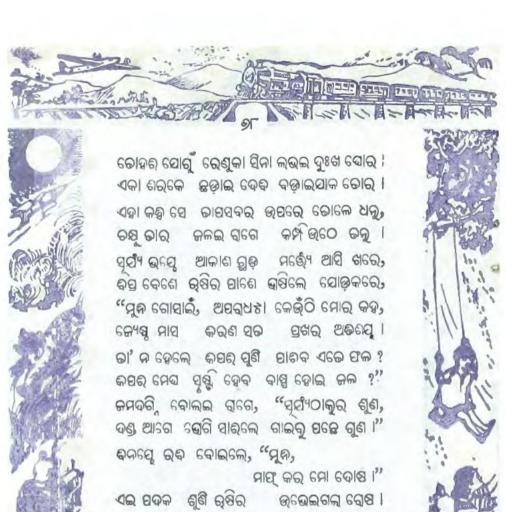

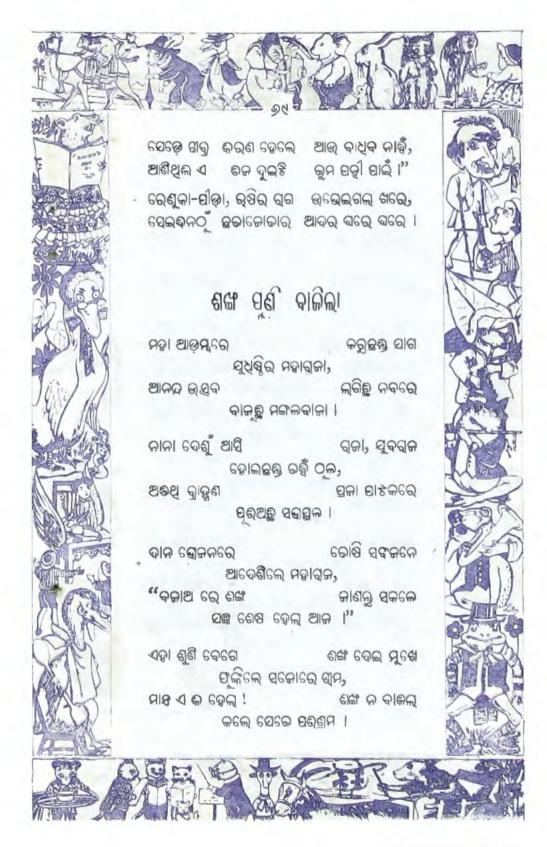

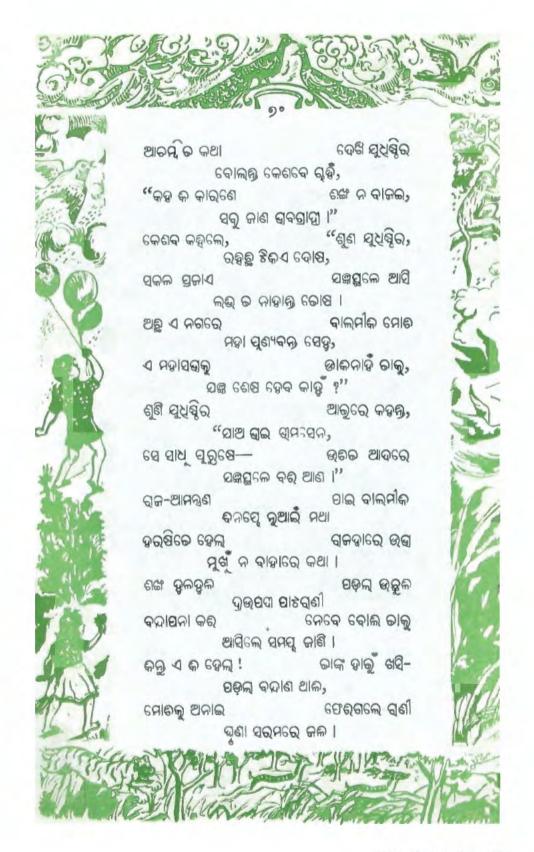

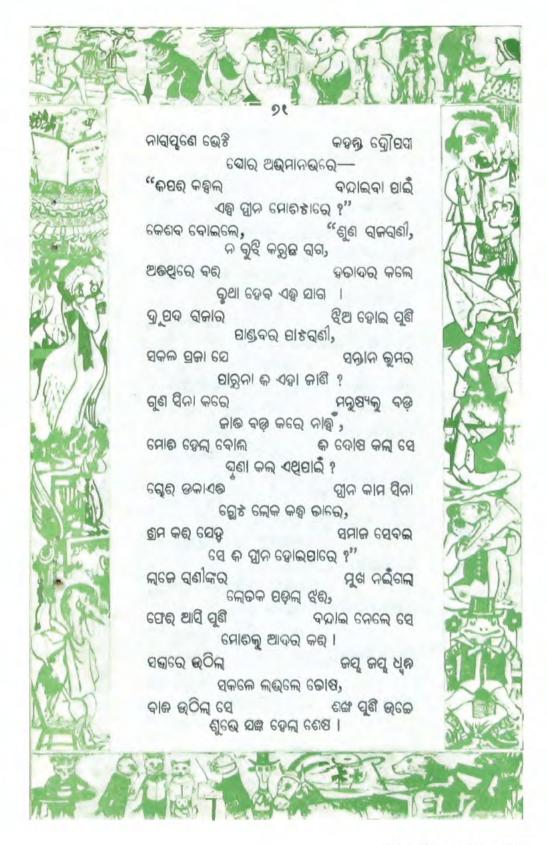

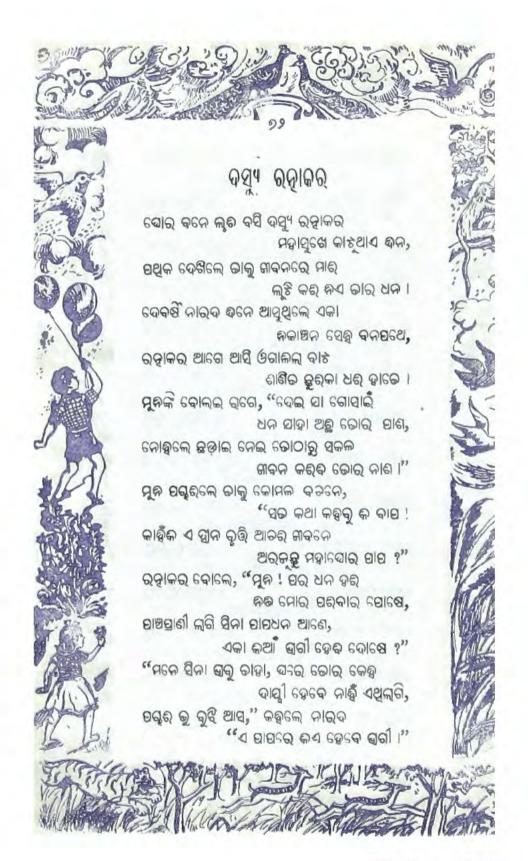
ମାଫ୍ କର ମୋ ଦୋଷ ।"
ଏଇ ପଦକ ଶୂଖି ରଷିର ଉଭେଇଗଲ ସେଷ ।
ବୋଲ୍ଲ ରଷି, "ମୁସ୍ୟଠାକୁର, ରୌଦ୍ରଚାପେ ତୋର ପହୀ ମୋର ସେଗଲ ଦେଖ କ ଯାଚନା ସୋର । ଏହାର କଛୁ ଉପାପ୍ କର;" ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚହୁଁ ଧୀରେ ସ୍କର ଫେଇ ଦୂଇଛି ଚନ ଦେଲେ ତାତସକରେ । କେହ ଚ କେବେ ଏ ଭଳ ଚନ ଦେଖି ନ ଥିଲା ଉବେ, କ ସମ୍ଭ ଏ ? ରଷି ବଚଗ ବୃଝି ନ ପାରେ ଲବେ । ବୋଇଲେ ରବ, "ଏଇଛି ଦେଖ ଏହାର ନାମ ଛତା, ଉପରେ ଚେଳ ଧର୍ଲେ ତାପ୍ତୁଁ ରକ୍ଷା କରେ ମଥା । ଏଇ ଜଳକ ଅଞ୍ଚଇ ନୋତା ପାଦ୍ରର ଥିଲେ, ଏହା, ଖସରେ ପାଦ ତାତଇ ନାହୁଁ ବାଚ୍ଚୋଇର ଏ ସାହା ।

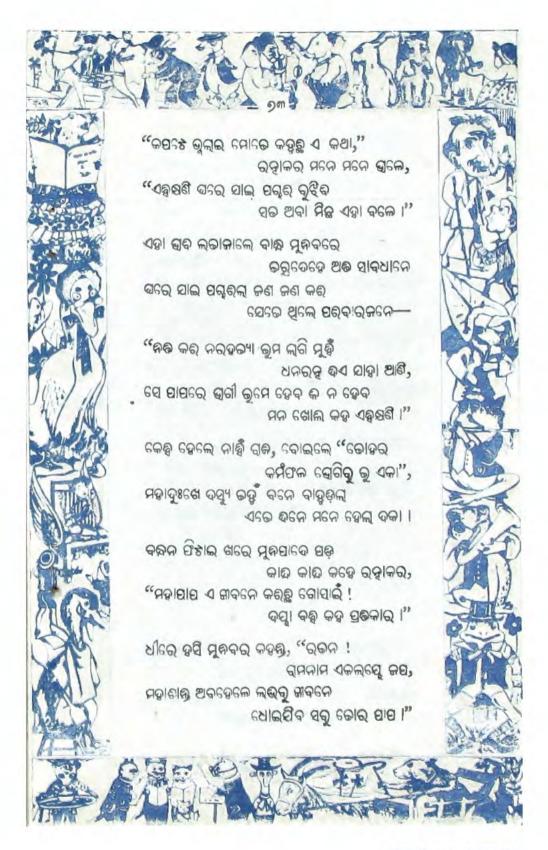

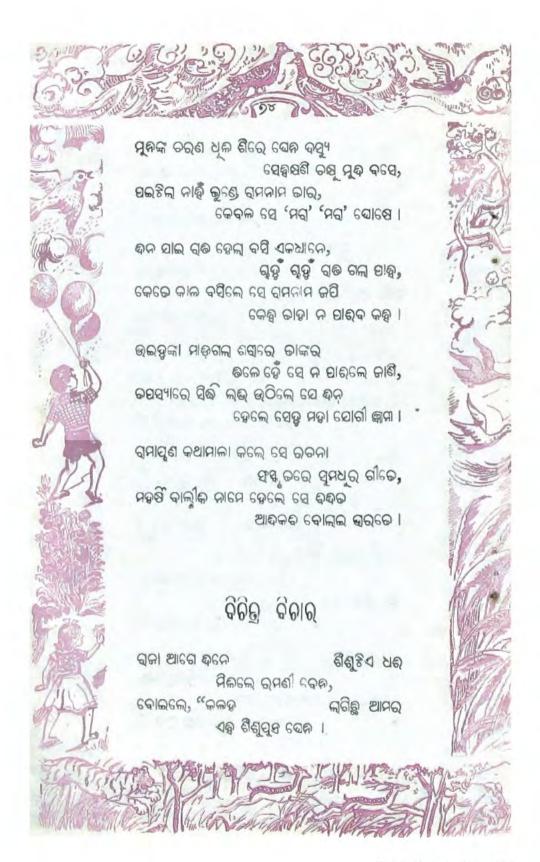

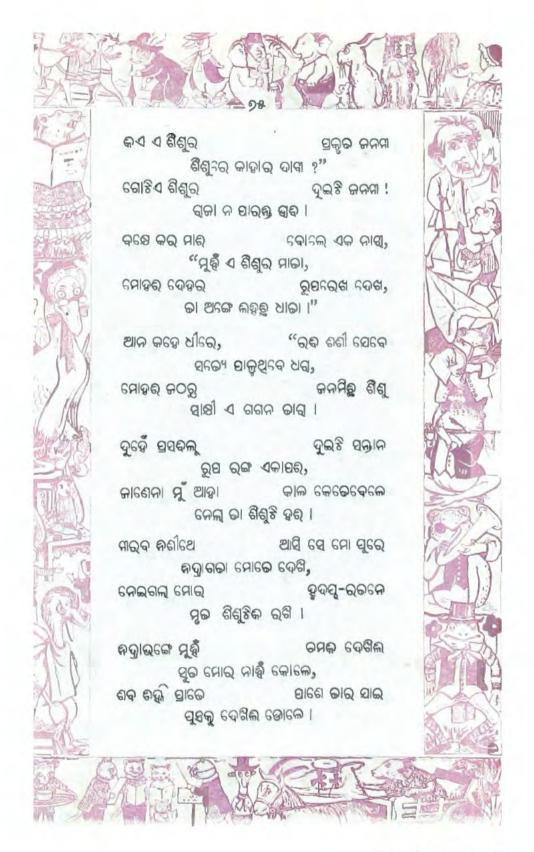

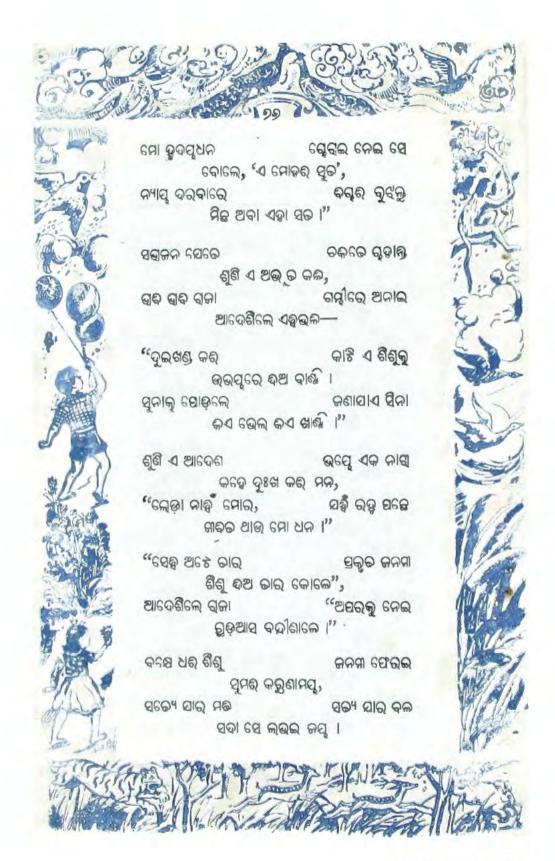

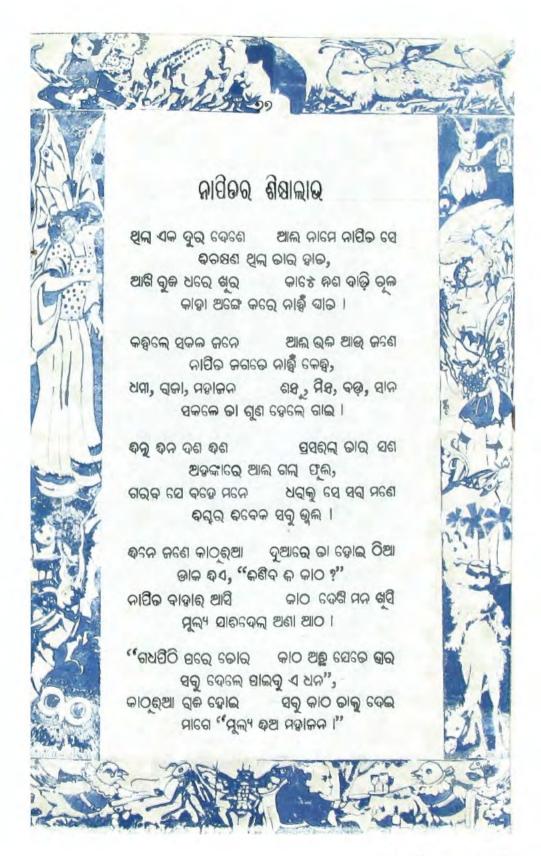

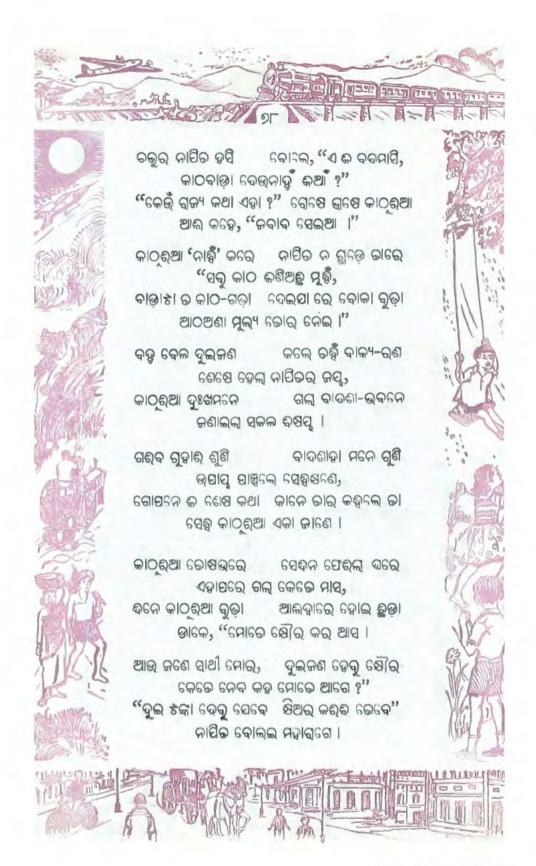

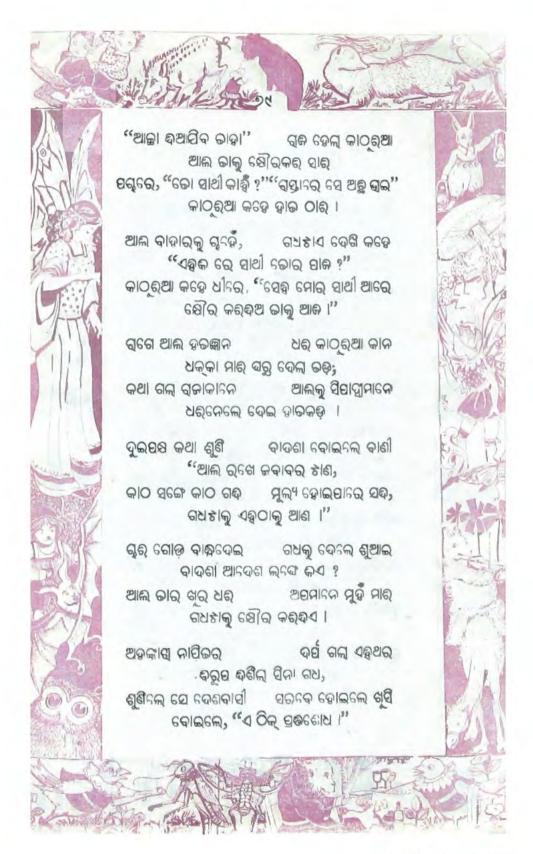

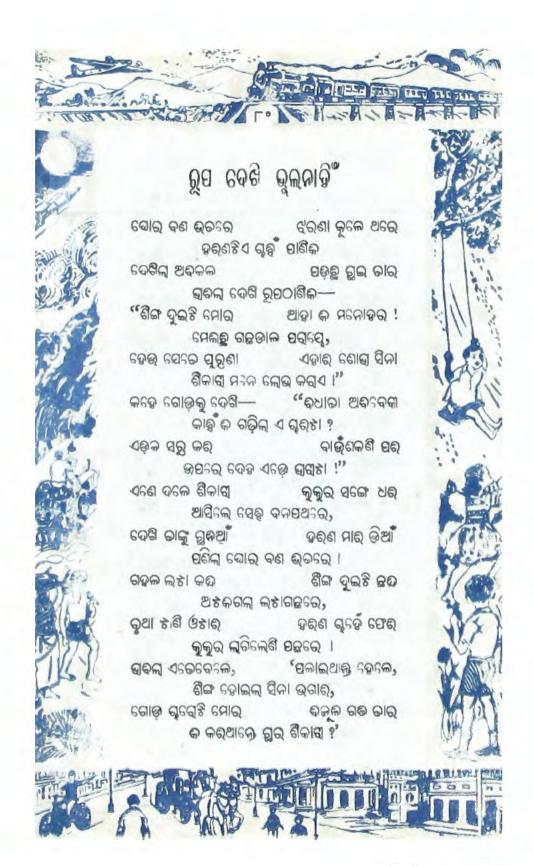

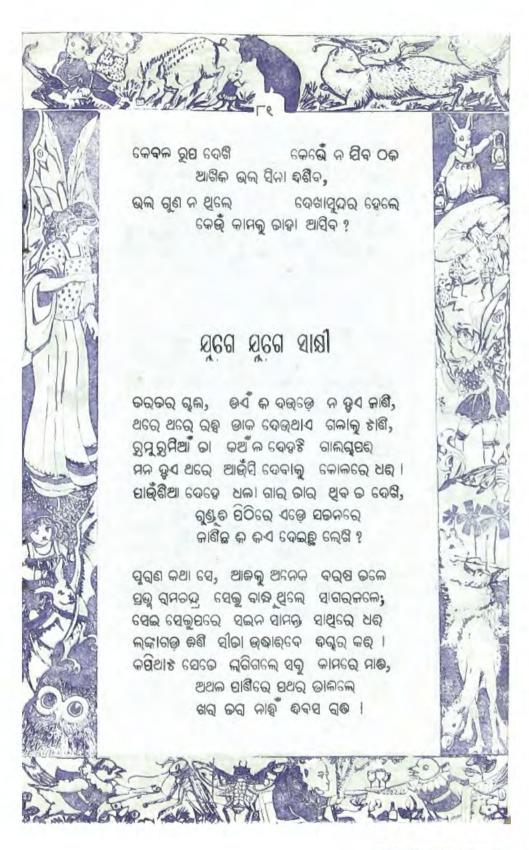

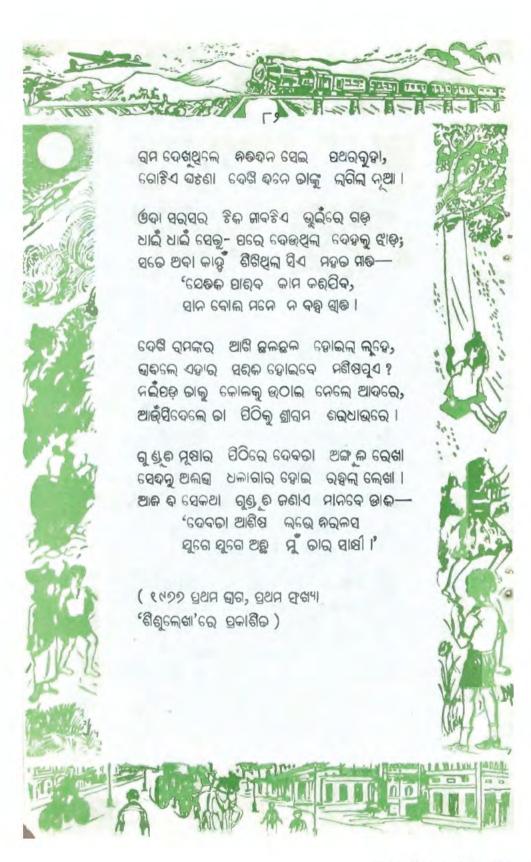

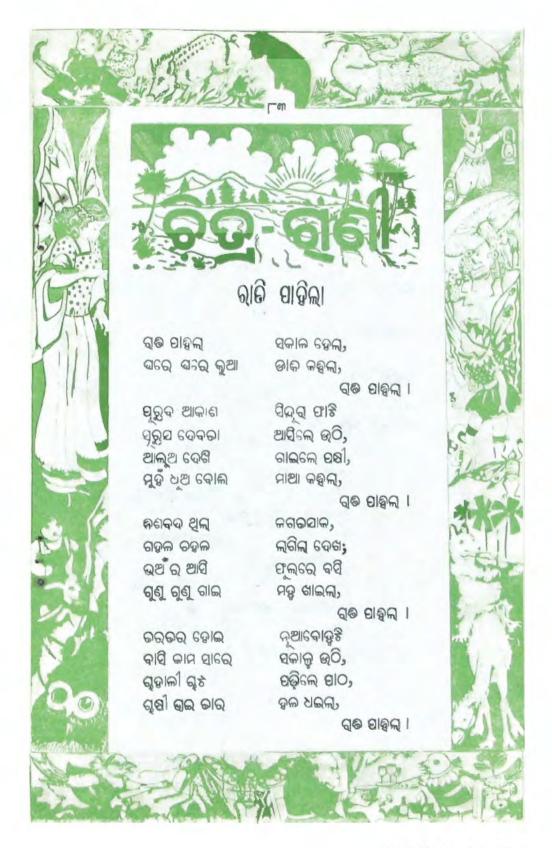

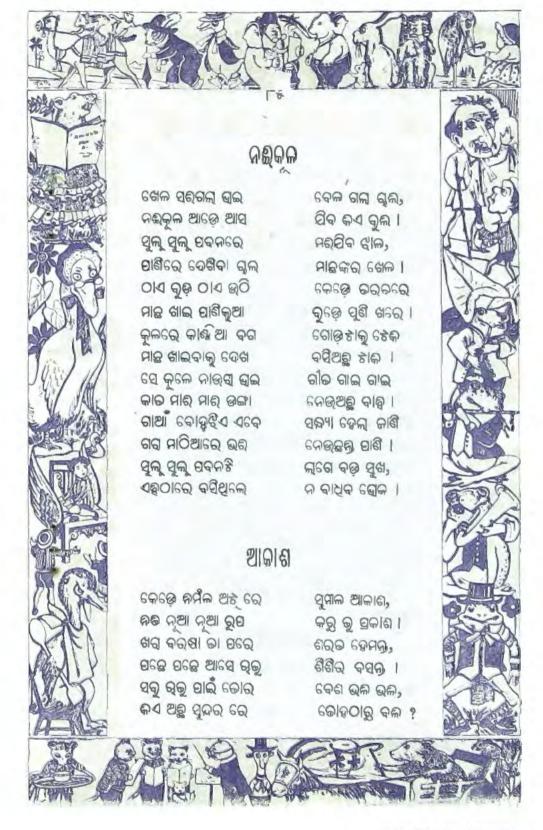

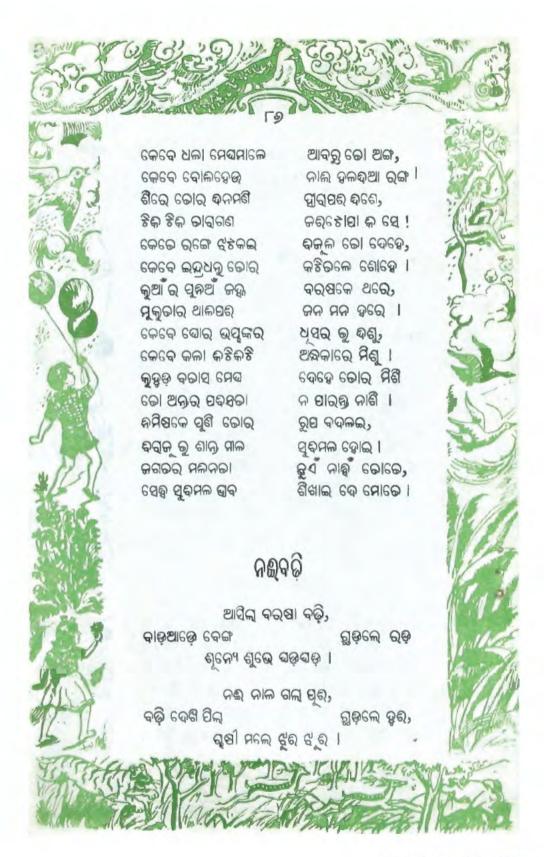
କୁଆସଥର

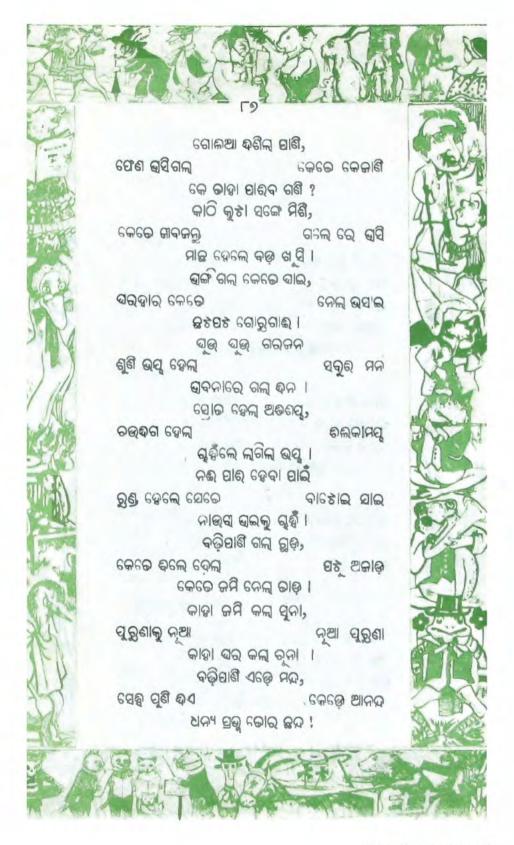
ଗ୍ଲଲ ଗ୍ଲଲ ବେଗେ ଧାଇଁ ଉଠାଇଲ ନେବ ରେ, କଳା କଟିକଟି ଦେଖ ହଶେ ଚଉହଗ ରେ । ସଡ଼ସଡ଼ ଚକମକ ବଳ୍ଲ, ବର୍ଷି ବ କେତେ ପାଣି ବାଟସାଟ ଉତ୍କଳ । ବତାସ ଉଡ଼ାଇ ଧ୍ଲ ଆସିଲ୍ଗି ମାଡ଼ ରେ, ପଳାଇବା ଗୃଲ୍ ଗ୍ରଇ ଗଛମୂଳ ଗୁଡ଼ ରେ । ୪ପ ୪ପ ଶୃଭ୍ଲଣି ବର୍ଷି ଲ ଏଥର, ଧାଇଁ ଆସ, ବେଖ ଗ୍ରଇ କେତେ କୃଆପଥର । ଧଳା କାଚଖଣ୍ଡ ପର୍ ସଡ଼ଲ୍ଗି ଅନାଡ଼, ଆସ ପ୍ରଭ ଗୋଟାଇବା ଅଭି ରଖ ସଳାଡ଼ । କ ହେଲ ଏ ! ଗୃହ ଗୃହ ସବୁ ଗଲ୍ ମିଳାଇ, ହେମାଳ ଲ୍ଗୁନ୍ଥ ହାତ

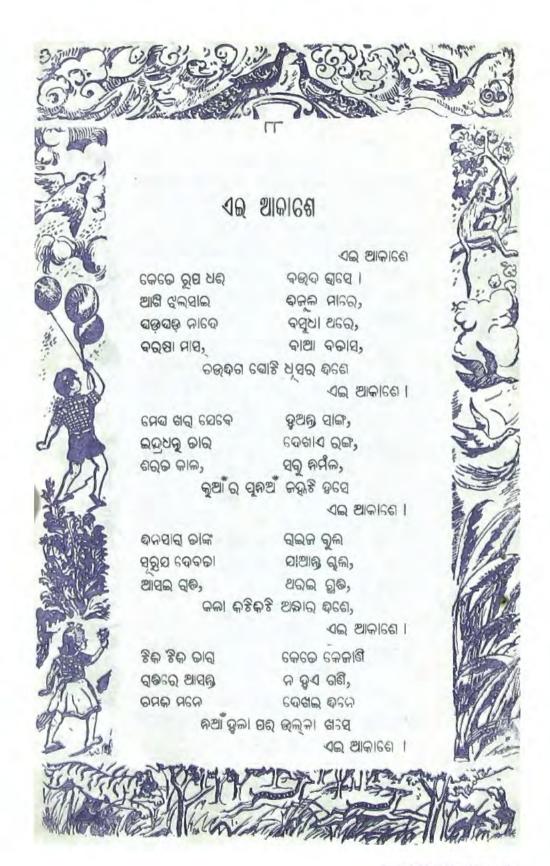

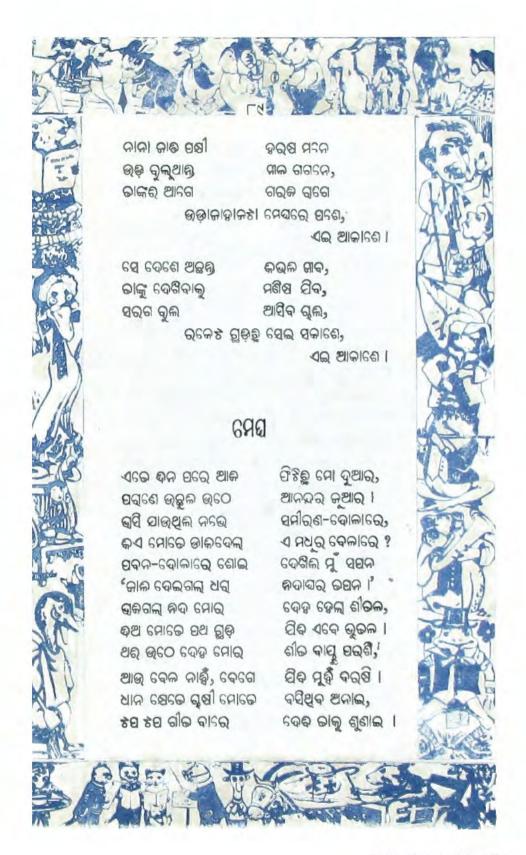
ଆସ ପିବା ପଳାଇ ।

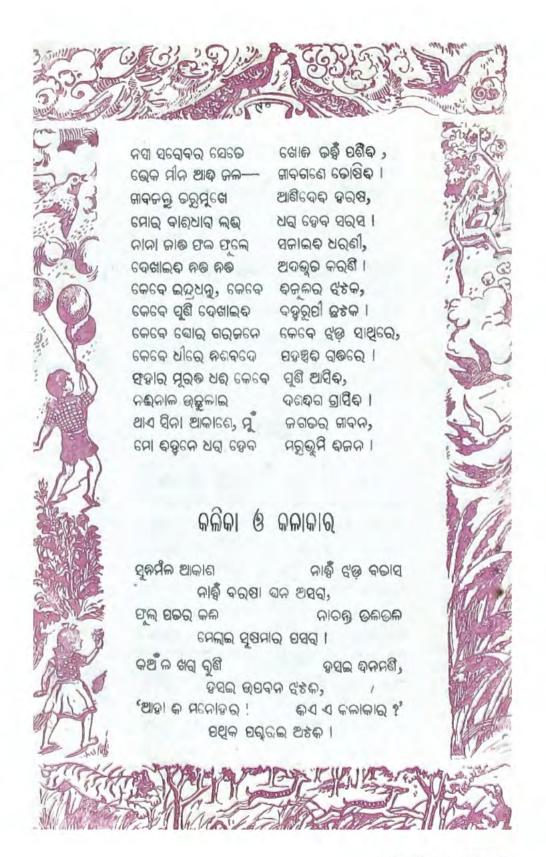

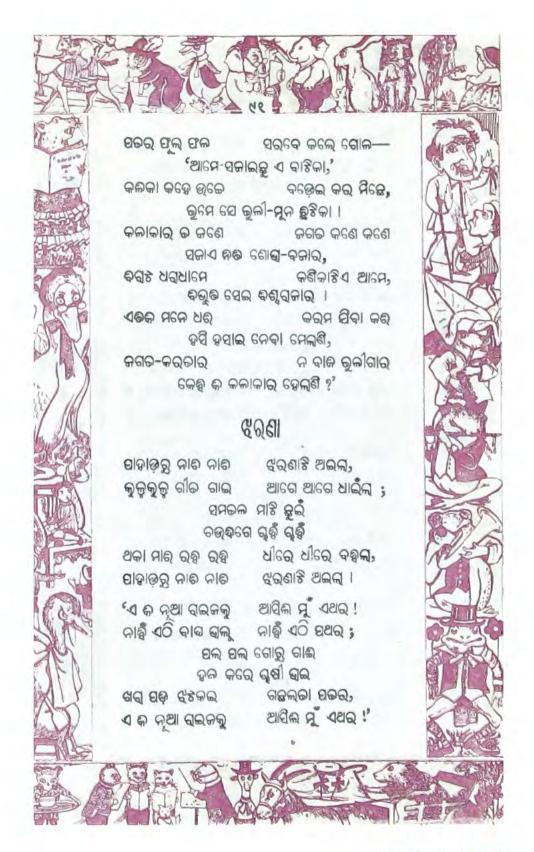

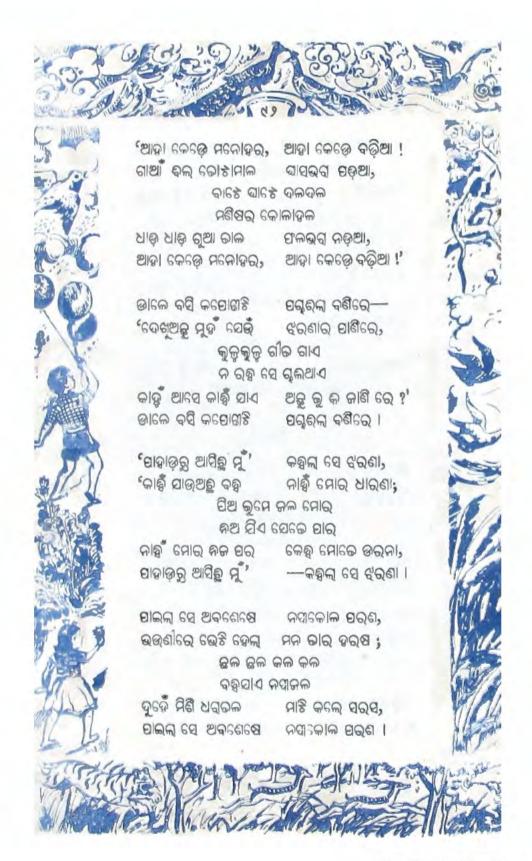

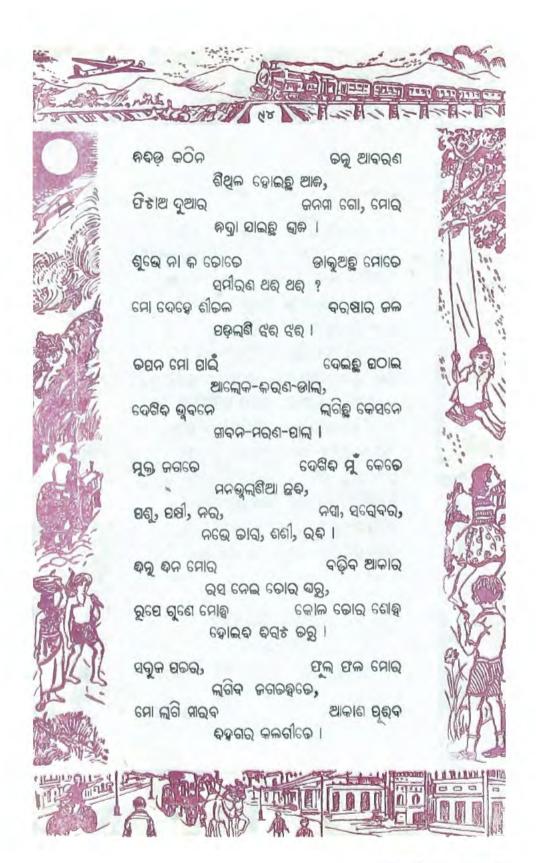

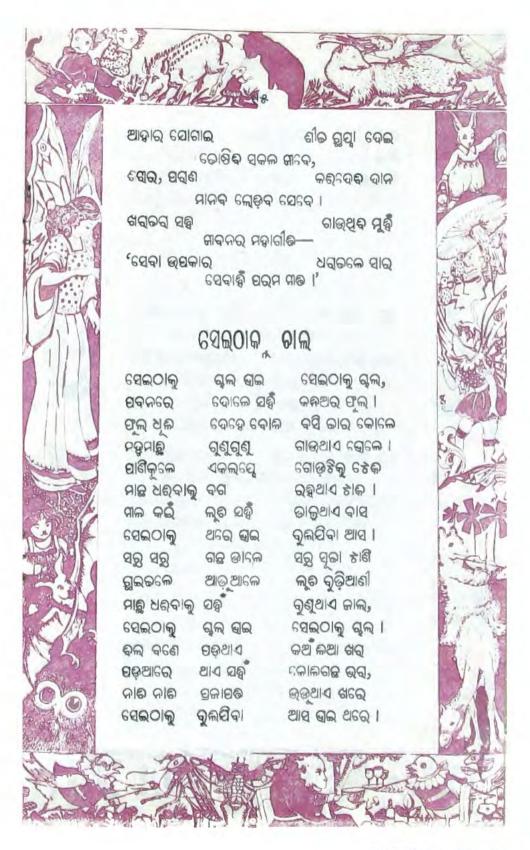

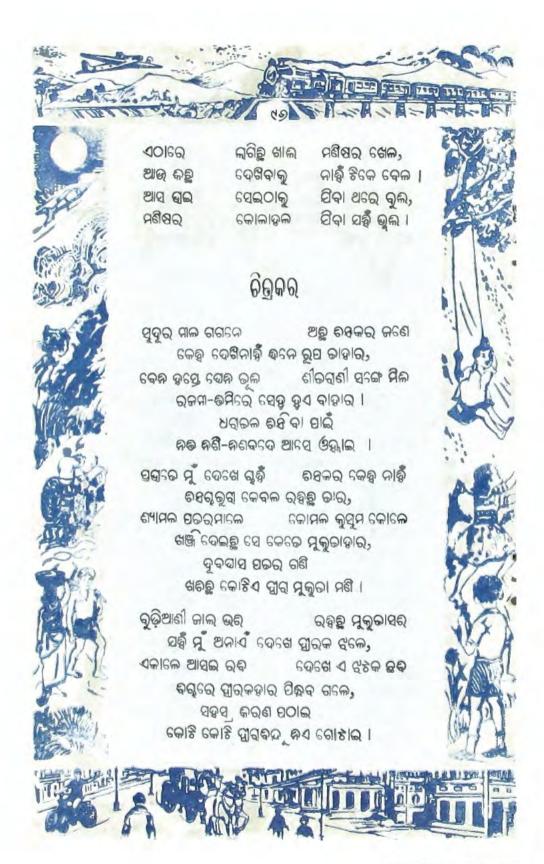

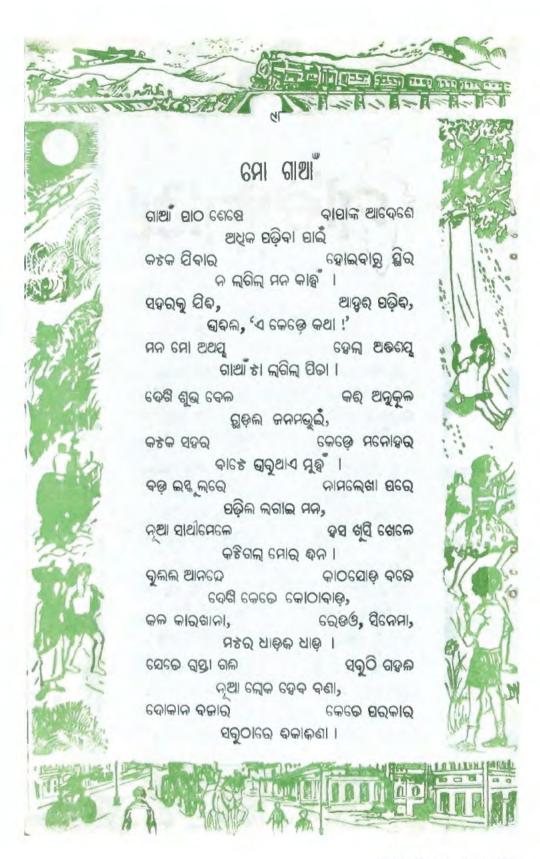

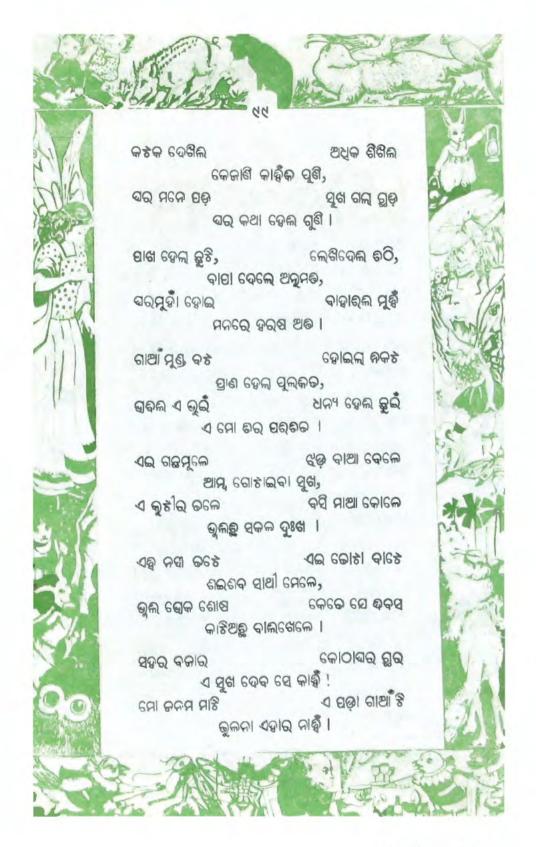

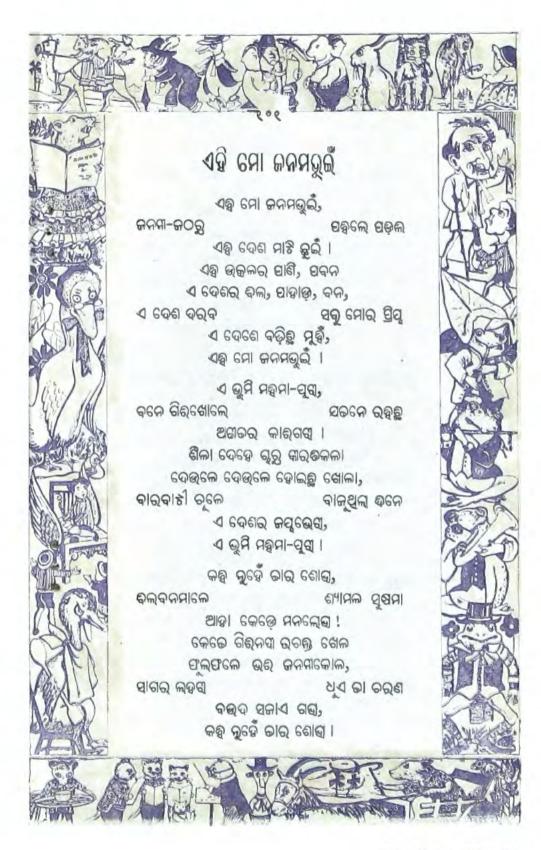

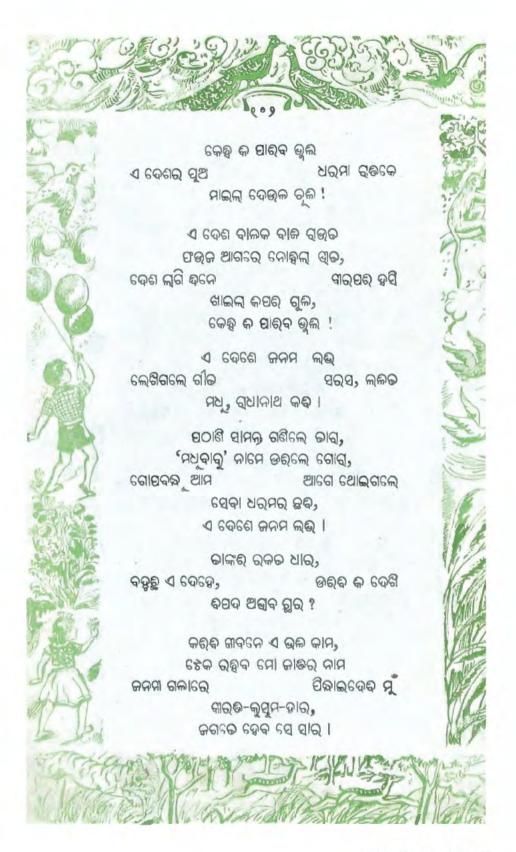
ଓଡ଼ିଶା ମୋର ଦେଶ

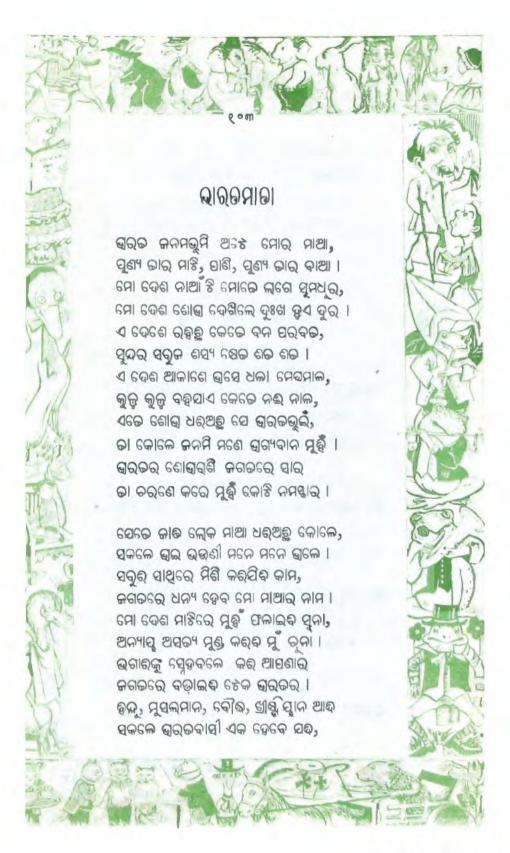
ଓଡ଼ଆ ମୃଦ୍ଧ ଏହା ଦେଶରେ ଧନ ନ ଥିଲେ ମନର ବଳେ ଆମ ଦେଶରେ ଗଡନାଡର ଏକ ଦେଶର ଏବ ଦେଶର ଓଡ଼ଶା ଦେଶ ଓଡ଼ିଆ ସର କେଡେ ମଧର ଆମର ବଲ୍ ଏହା ଦେଶରେ କୋଣାର୍କର ଓଡ଼ଶା ଆମ ଆମେ ଆଣିର ଏଇ ବେଶର ଏଇ ବେଶର ଏଇ ଦେଶର ଓଡ଼ିଆ ଆମେ

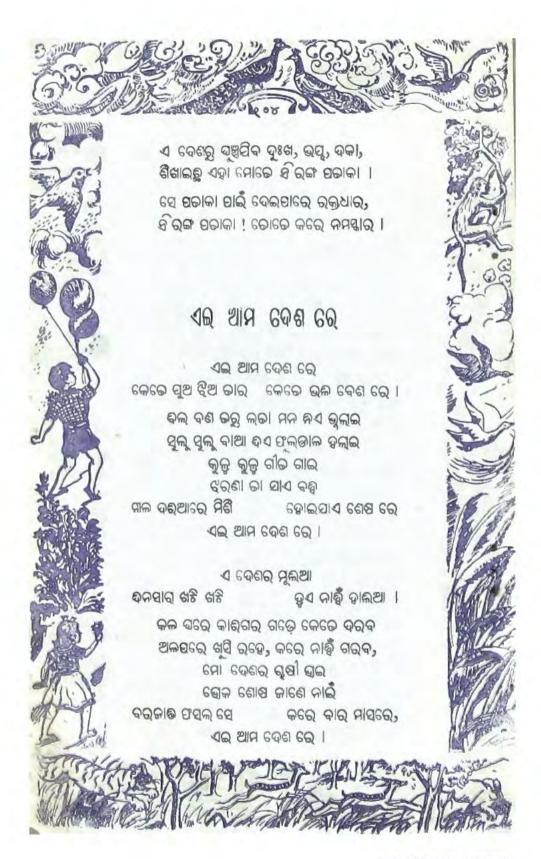
ଓଡ଼ଆ ମୁନ୍ତି ଓଡ଼ଶା ନୋର ଦେଶ, ଜନମ ମୋର ଏହ ଦେଶରେ ବାସ । ଘବନା ନାର୍ଚ୍ଚ ମନରେ ଅନ୍ଥ ବଳ, କଶ୍ଚାରେ ମୁ ଦୁନଆଁ ଚଳମଳ । ନହାନସାଚି ସାଗର ସଙ୍ଗେ ନିଶେ, ପାହାଡମାଳା ପାବସ ପର୍ ଦଣେ । ବଡ ଦେଡ଼ଳେ ଜଗତନାଥ କଳେ, ଗର୍ବମଳା ବଉଦ୍ଦଗରେ ଗ୍ରେ । ଓଡ଼ଶା ଦେଶ ମାଟି, ଗଛ ପତର ଓଡ଼ଆ ପିଲ୍ ପାଞ୍ଚି, ପ୍ରତ ବଅଣ କ ମନୋଡର ଆମର ଦେଶ କଥା, ଆମର୍ ଫ୍ଲ, ଆମର୍ ତରୁଲ୍ତା I ଚଲକା ହ୍ରଦ, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ପୁଷ, ଦେଉଳ ଦେଖି ନର୍କ୍ତ ଲେକେ ଝୁର । ଜନନଭୂମି ହୋଇଛୁ ଆନ ପ୍ରାନ, ଫେଗ୍ରଇ ତାର ସୁଖଶିଷ୍ର ଦନ । ପାଣିପ୍ରକଳେ ଶଷର ହେଲ୍ ଗଡ଼ା, ଷ୍ଟଶାଳୀରେ ଶିଖିଲ୍ ପାଠଗଡ଼ା । ସେବାରେ ଆମ ଜାବନ ଡେଉ ଖେଷ, ଓଡ଼ିଆ ଆସେ ଓଡ଼ଶା ଆମ ଦେଶ ।

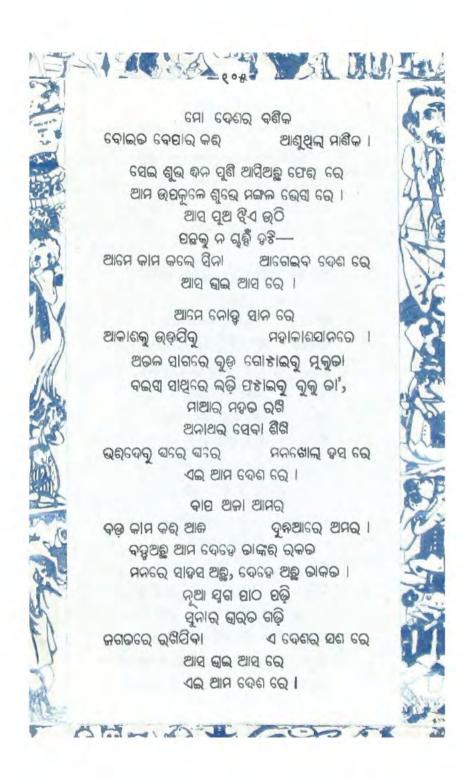

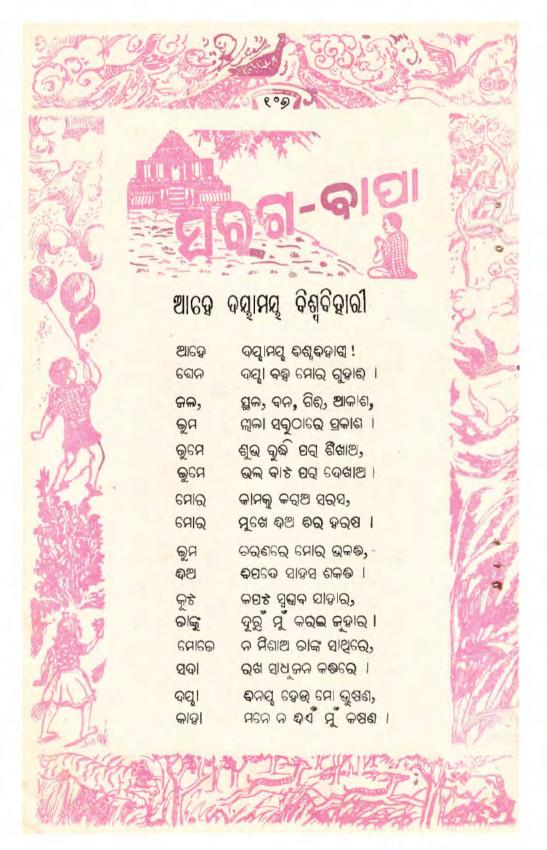

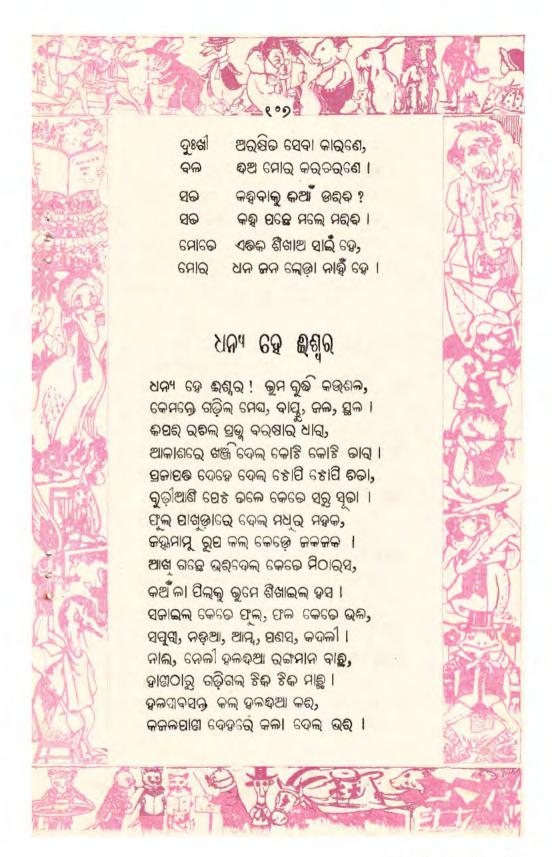

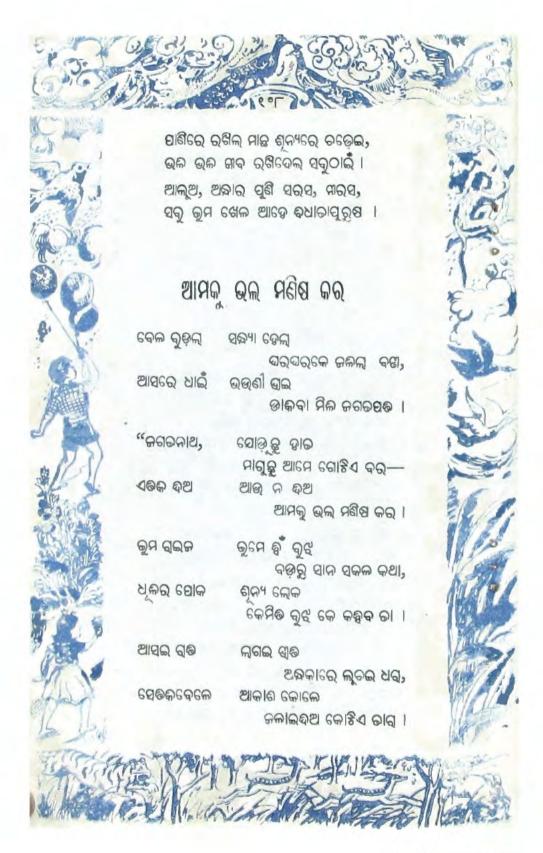

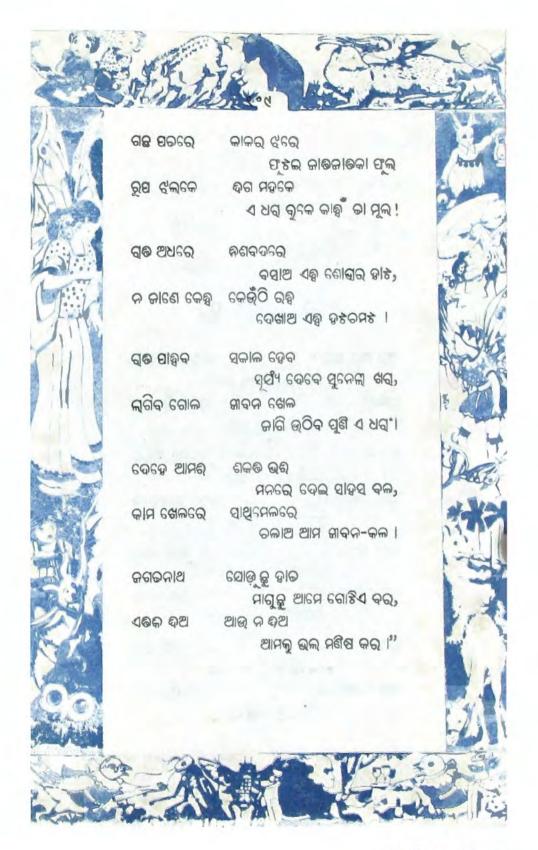

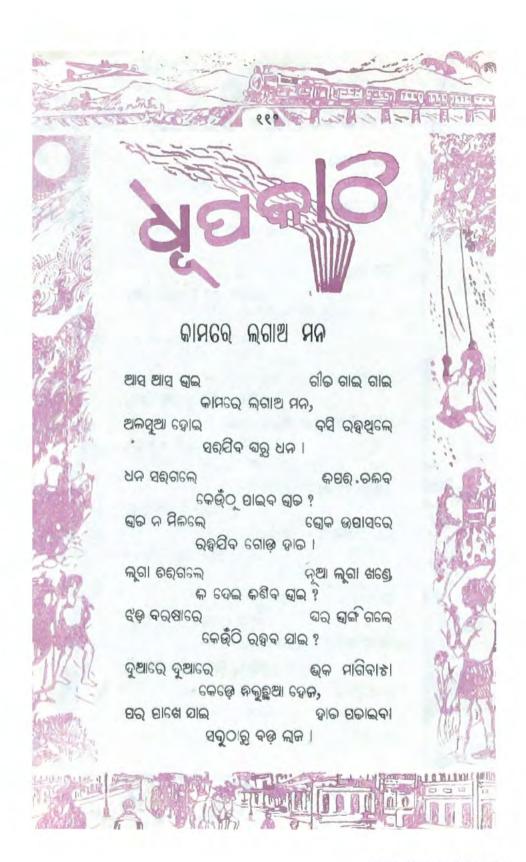

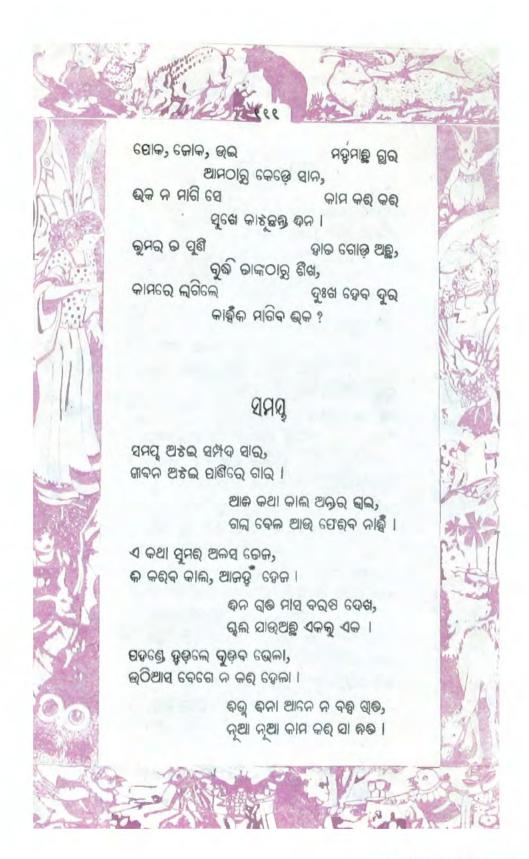

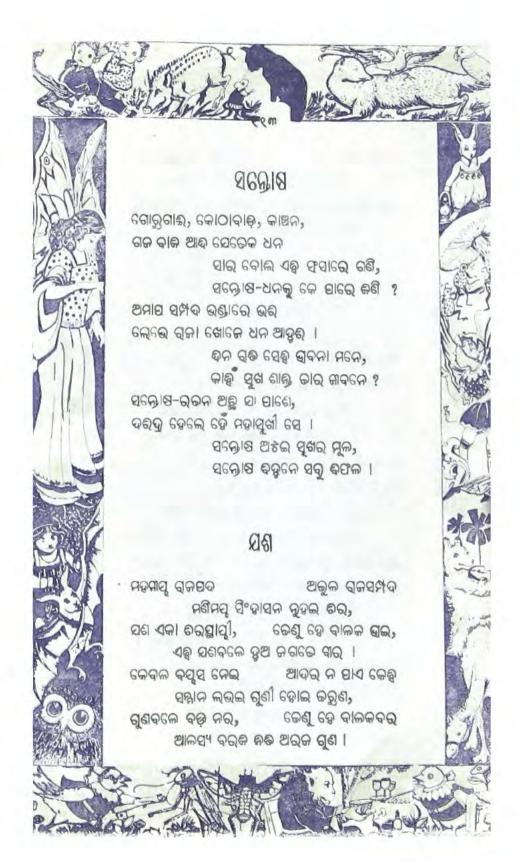

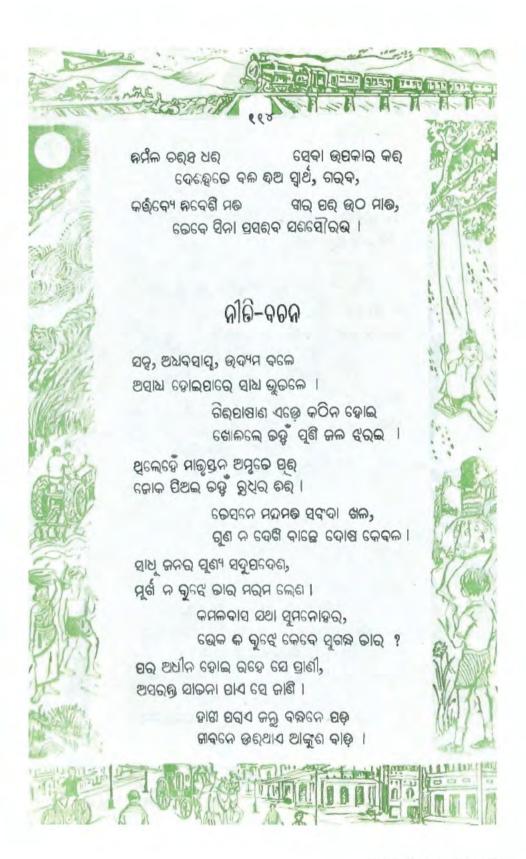

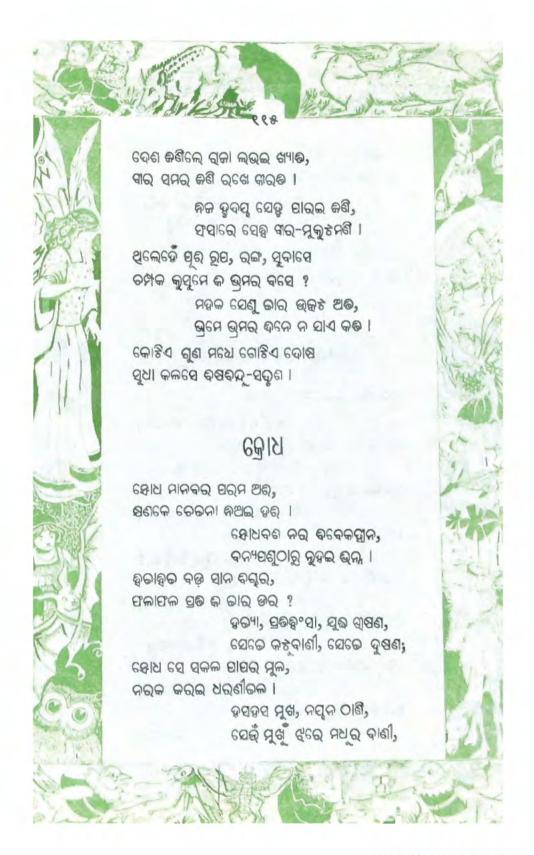

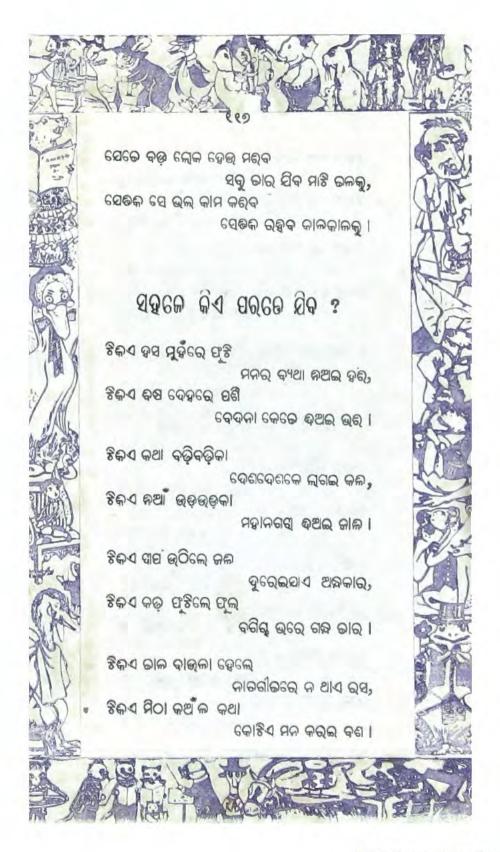

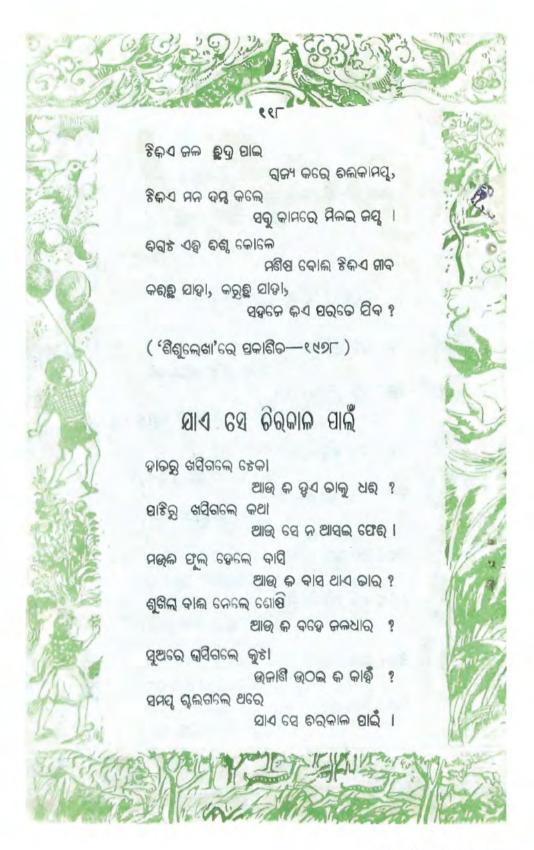
ଦେବତ୍ତ୍ୱବ ସେଉଁ ମୁଖେ ପ୍ରକ÷ । ସେ ମୁଖ କଗ୍ୱଏ ଝୋଧ ବକ÷ । ଖୋଧ ସେଉଁ ନର କଶ୍ଚଛ କସ୍କ , ଶାବନ ଚାହାର ଆନନ୍ଦମସ୍କ । ଦୁଃଖ ପାପ ତାକୁ ନ ପାରେ କୃଇଁ, ତା ପାଶେ ପୃଥ୍ୱ ସରଗଭୂଇଁ ।

ସେତିକି ରହିବ କାଳକାଲକୁ

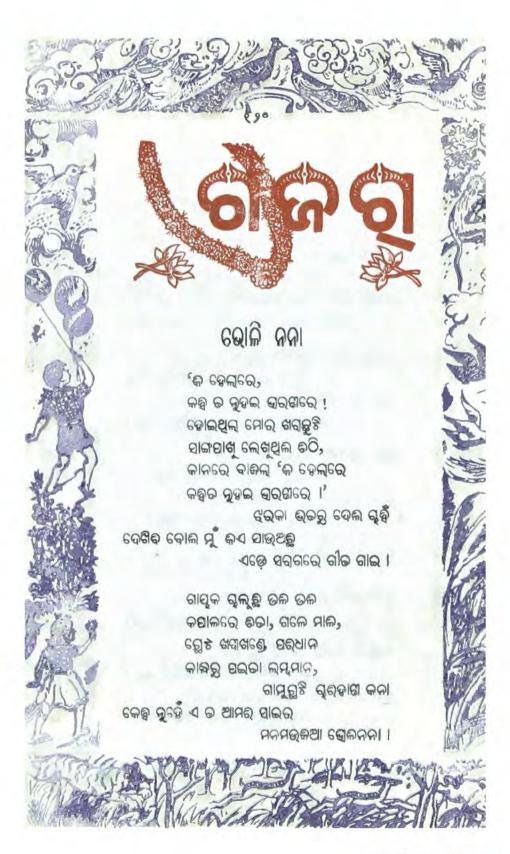
ଫ୍ଲ ବଏ ମନେ କେଡ଼େ ହର୍ଷ ମଉଳ ଝଡ଼ଲେ ଆଉ ବାସେନା, କେତେ ସୁଖ ଆଣେ ନୂଆ ବର୍ଷ ରୁଲ୍ଗଲେ ଆଡ୍ର ଫେର୍ ଆସେନା । କୋଇଲର କୃତ୍ୱତାନ ମଧ୍ର ମଧ୍ୟାସ ବଡଲେ ସେ ଗାଏ କ ? ମନୋହର ରୂପ ନବବଧ୍ର ସଉବନ ଗଲେ ଆଉ ଥାଏ କ ? ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଯେ କୋଟି କୋଟି ପ୍ରତର ଗୋଟି ଗୋଟି ପଡ଼ିକ ସେ ଝଡ଼ିରେ, ପାହାଡରେ ଅନୁ ସେତେ ପଥର ମିଶିଯିକ ସକୁ ମାଞ୍ଚିଗୋଡ଼ରେ । ମେସ କୋଳେ ବଳ୍ଲର ଝିଚକ ଗୃହୁଁ ଗୃହୁଁ ଯାଏ କାର୍ଣ୍ଣ ପଳାଇ, ଧମ କରେ ସେତେ ଛଇଛି କ ଧନ ଗଲେ ସବୁ ହାଏ ମିଳାଇ ।

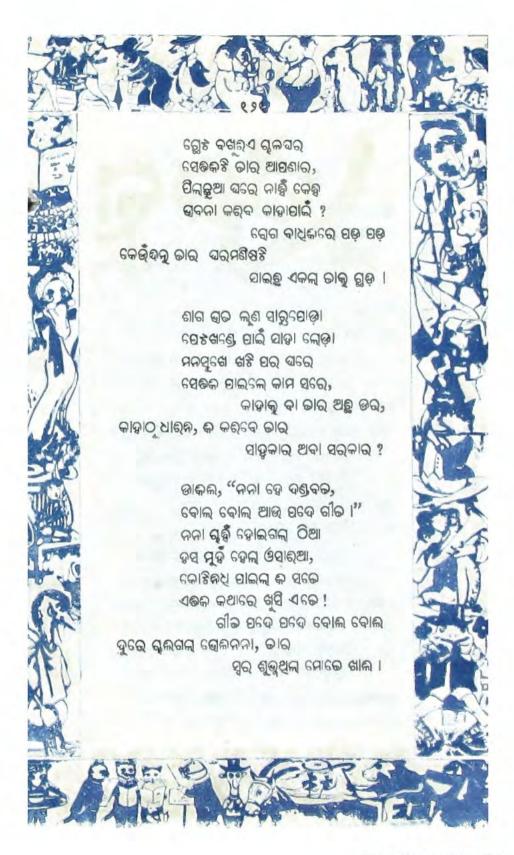

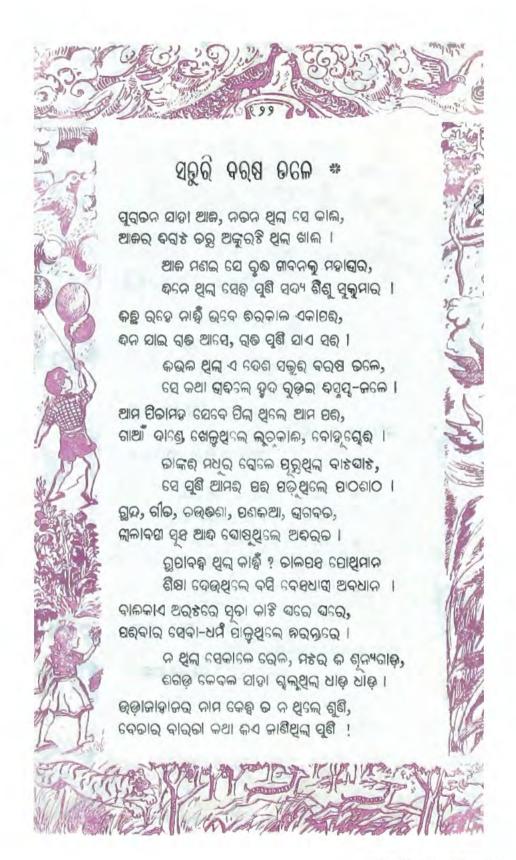

ନେଉଥିଲେ ଝକମକ ପଥରୁ ଅକଳକଣା, ଦଥାସିଲ କାଠି ସୁଖ କାହାକୁ ନ ଥିଲ୍ ଜଣା । ସରଳ, ସବଳ, ସୁଖୀ, ନରଳସ ଥିଲେ ଲେକ, ନ ଥିଲ କଳହ, ଏତେ ଅଗ୍ରବ, ଉପାସ, ଗ୍ରେକ । ସେ କାଳ ବାଳକଗଣ ଆଜ ଆମ ପିତାମହ, କେତେ ନୂଆ କଥା ଏବେ ଦେଖନ୍ଦ୍ରଣ ଅହର୍ଡ I ତଥାପି ରହନ୍ତ ଆଣା ତାଙ୍କର ଏ ଶେଷକାଳେ, ଆମଠାରେ ନୂଆ କବ୍ର ଦେଖିସିବେ ନଳ ଡୋଳେ । ∜ ରଚନାକାଲ-୧୯୩୪ ସୁଖର ସଂସାର କଏ କଡେ ଫସାର୍ଟା ଦଃଖ-ଶୋକ-ଭ୍ୟ ? କଏ କଡ଼େ ଦୁଃଖମପୁ ଶାବନ । ସାଗ୍ ? ପ୍ରକ୍ରେ ପ୍ରତ୍ରବ ନଭେ ଉଏଁ ସେବେ ରବ, ଧରଣୀ ପ୍ରକାଶେ କବା ହାସ୍ୟସ୍ତୀ ଜବ ! ରଜମରେ ଶର୍ଣୀ ଆସେ ହସାଇବା ସାଇଁ, କ ଚେତନ ଅଚେତନ ଦଏ ସେ ହସାଇ । ମେସମାଳା କେତେ ରଙ୍ଗେ କେତେ ରୂପ ଧର ରୁଲଥାନ୍ନ ମଢ଼ୋଲ୍ଲାସେ ବର୍ବକପ୍ତୀ ପର୍ I ସେତେ ଜ୍ଞାବ ବହର୍ମ୍ଭ ଜଳେ, ସ୍ଥବଳ, ନଭେ, କାହାଣ୍ଡ ତ ଥାଏ ନାହିଁ ଦୁଃଖ ହେଲେ ଲବେ । ଗୀତ ଗାଇ ଗାଇ ପର୍ଷୀ ଦ୍ୱରେ ସାଏ ଉଡ଼, ମାଳ ନଳେ ମୀନ ଖେଳେ ମହାସୁଖେ କୃଡ଼ । ଫ୍ଲେ ଫ୍ଲେ ମଧ୍ ଗୃଟି ବୁଲେ ପ୍ରକାପତ, ଲ୍ତା କୋଳେ ଲୁଣ ଲୁଣ ହସଇ ମାଳଙ୍ଗ ।

